

102

Second Class Postage Paid at Berwyn, Illinois

1891 - 1993
102
YEARS OF
PUBLISHING

DENNÍ HLASATEL

Czechoslovak Daily Herald

Founded - Založen 1891

1891 - 1993
102
YEARS OF
PUBLISHING

USPS 002670 • VOL. CI

STŘEDA 12. KVĚTNA 1993 - ČÍSLO 48 - WEDNESDAY MAY 12, 1993

65c

ROTTERDAM, Nizozemsko
V Nizozemsku — Netherlands — je možno objednat si drogy telefonem — jako pizzu.

Cena "menu" - hašíše začíná od 15 guilders (asi \$8.50). "Dodáváme rychle a diskretně" je heslo v inserátech.

Služba kurýrem těm, kteří užívají drogy je snad v jiných zemích nepředstavitelná, ale zde je běžná.

"Funguje jako taxi, které dodává pizzu," řekl mluvčí rotterdamské policie. Stačí zatelefonovat a říci: "Tady je De Bruijn, chtěl bych marijuanu za 30 guildů."

Así za hodinu je dodavatel u dveří s malým balíčkem.

Obchod s drogami je oficiálně v Nizozemí proti zákonu, ale v praxi se prodej "měkkých drog" do 30 gramů (asi 1 unce) trpí.

V Amsterdamu mají drogovou službu taxíky kavárny v staré části města.

Většina uživatelů drog není ze ztroskotaných rodin — jsou to obyčejní lidé.

"Většina našich zákazníků jsou lidé z vrchní střední třídy," řekl majitel kurýrové služby v Haagu. "Jsou to lidé," dodal, "kteří nemají nic raději než relaxovat po práci

Duševně chorý Chorvat bloudí v ulicích opuštěné vesnice Ahmioi v Bosně-Hercegovině. Před dvěma týdny byli muslimové ve vesnici údajně masakrováni chorvatskými vojáky. Tento muž zůstal ve vesnici, když jeho rodina uprchla.

doma s nějakou drogou."

Česká selanka, aneb soudružské nehoráznosti

Zdeňka Lehká

Již v roce 1991 šlo pár lidí, bylo nás kolem čtyřiceti, manifestovat před parlamentem s požadavkem, aby se vzdali křesel někteří vykřičení komunističtí poslanci v čele s Dubčekem. Pokud se o tom tisk vůbec zmínil, tak krátkou notickou ve dvou případech, že skupinka bláznů ztropila výtržnost před parlamentem. Zato policie nás tehdy pilně filmovala. Dnes je nás stejně málo jako před listopadovým panoptikem, i tehdy bylo kritiků režimu jenom pár, zato obklopených miliónem udavačů.

Od roku 1991 se již tehdy děsivý, zákonem řízený chaos, znásobil, umožnil všeobecné rozkrádání, destrukci a zničení státu. Dnes není jasné

Pokračování na str. 4

Dan Rather věří, že Mandela patří k umírněným

Brent Bozell

(Přeloženo z Conservative Chronicle z 28. dubna 1993)

8. dubna — Bylo to v roce 1988, krátce před primárkami (pozn. překl.: "primary", předběžné volby, též "caucus", jsou volby, ve kterých oprávnění voliči nominují, či vyjadřují svou přednost pro určité kandidáty pro politické úřady, volí představitele politické strany, či vybírají delegáty (zástupce) pro sjezd strany ("convention") v New Hampshire. Dan Rather opětovně tvrdě napadal tehdejšího vicepresidenta George Bushe v široce komentovaném interview ve věci Iran—contra sporu. Obhájci RATHERA poukazovali na jeho roli objektivního novináře, jehož povinností jest pochybovat o věrohodnosti autorit,

Pokračování na str. 5

Exploze bídy

Katuše Urbínská

Před časem jsem mluvila na jedné pražské vysoké škole s odborným asistentem původem z Etiopie. Vyprávěl jak se tato země zadlužila Mezinárodnímu měnovému fondu, na jehož doporučení přestala pěstovat obilí a specializovala se na bavlnu. Jakousi "shodou okolností" však pro bavlnu nenalezla odbyt (něco podobného zažíváme u nás), na nákup obilí a potravin potom nebyly peníze a vypukl letitý hladomor. Není to jediná africká země, kterou se světovým ekonomům podařilo bez jediného výstřelu zbavit statisíců obyvatel. A navíc tak krutou středověkou smrtí. Jestliže se k tomu přidají i uměle vyvolané ozbrojené konflikty, které v takových podmínkách zákonitě vznikají, protože pokoření lidí se snaží ubránit tomu, co je potkalo, potom je tento způsob války efektivnější než atomová zbraň. Je to mluveno pochopitelně ekonomicky a politicky, nikoliv humánně, ale slovo etika se již dávno ve slovnících mocných

Pokračování na str. 8

Německý soud se obul do OSI v případě jedné deportace

Radislav Artuković
Spotlight, 19. dubna 1993

25. března t.r. německý soud zprostil viny Bruno Blacha obviněného údajně ze spáchání "válečných zločinů", jak tvrdil Úřad pro speciální vyšetřování (Office of Special Investigations — OSI) při americkém ministerstvu spravedlnosti. Blach se jich měl dopustit během své služby v německé armádě za druhé světové války, kde sloužil jako psodv. Soud ve svém rozhodnutí uvedl, že tento případ se vůbec neměl před soudem objevit a veřejně kritizoval OSI za jeho aktivitu.

Americký imigrační soud nařídil Blacha, dřívějšího stálého residenta Spojených států, který nikdy nežádal o občanství, deportovat poté, co OSI údajně přišlo k tvrzení, že usmrtil vězně jako strážce u zbraní SS během války. Ačkoliv imigrační soud povolil deportaci pro údajně

Pokračování na str. 8

■ MOSKVA, Rusko

Se směsí hrdých vzpomínek a hořkého hněvu se v neděli dostavilo nějakých 15,000 válečných veteránů, komunistů i národovců do středu Moskvy na oslavu výročí vítězství nad nacistickým Německem.

Rudé náměstí — Red Square — bylo konečně otevřeno pro demonstrace, ale nevyskytly se žádné násilnosti jako předcházející sobotu 1. května, kdy se bojovní demonstranti střetli s policií, při čemž bylo na sta lidí zraněno a jeden policejní důstojník zabit. Pak létala obvinění a výhrůžky mezi nepřátelskými politickými tábory, do kterých se Rusko rozdělilo.

Ale i bez násilností vyjadřoval den víc rozdělení než jednotnosti, jakou se "V-Day" obvykle vyznačoval. Rusové totiž nazvali druhou světovou válku "Velká vlastenecká válka".

Pochod po ulici Tverskaja svolala Národní záchranná fronta — různí následníci komunistické strany a bojovných nacionalistických organizací.

Jelcin a všichni starší vládní úředníci položili věnce na dvou místech. Vicepresident Alexander Rutskoi položil svůj věnec odděleně od ostatních.

Rutskoi prohlásil, že "neochota vedení udělat kompromis s heterogenní společností jako je naše by mohla vést k tragickým následkům". Mnoho lidí si stěžovalo na to, že komunisté se snažili využít svátku vítězství, obřadu jara, který se stal symbolem ruské vůle přežít.

Jediná tragédie v neděli oznámená byla v městě Nižnyj Tagil v Rusku, kde malé letadlo, předvádějící "stunt" - dovedný kousek - se zřítilo do davu přítomných. Byl zabit pilot a alespoň 14 diváků.

Dr. Brent James na kompjuteru u postele nemocné v LDS Hospital v Salt Lake City, aby se dověděl, jak pečovat o operovanou pacientku Thoru French z Roberts, Idaho. James je architektem systému kompjuterové péče.

■ BERLÍN, Německo

Neo-nacisté se snažili vtrhnout do klubu mládeže, vandalové zneškodnili hřbitov pro anti-fašisty, a žhář se snažil zapálit domov pro lidi, kteří hledali azyl — to vše během víkendu pravičáckých násilností.

Ve východoněmeckém městě Remlinu hodil nějaký člověk Molotovův koktail na domov pro uprchlíky, ale dům se nevžáhl a nikdo nebyl poraněn.

Vládní úředníci říkají, že pravičácké násilnosti značně poklesly od té doby co autority začaly proti nim zasahovat.

V útocích novodobých nacistů bylo vloni zabit 2,100 osob.

■ SREMSKA RAČA, Jugoslávie

Bosenští Srbové v tomto pohraničním městě byli užaslí a rozloženi, když je v neděli vrátili zpět jejich bratři Srbové, vynucující nový zákaz boje, který odděluje bratra od bratra. Bosenský řidič nákladního auta nemohl dodat svůj náklad do Bosny — svého domova.

Srbsko uvalilo embargo na Bosnu po tom, co bosensko-srbský parlament minulý týden odmítl přijmout mírový plán Společnosti národů. Parlament místo toho nechá rozhodnout voliče v referendu 15.-16. května, chtějí-li plán přijmout. V neděli se parlament sešel ve Zvorniku v Bosně-Hercegovině, aby připravil referendum, a přidal další otázku — jestli se bosenští Srbové chtějí spojit se Srbskem.

Srbský prezident Slobodan Milošević se snažil přesvědčit parlament bosenských Srbů, aby podepsal mírový plán minulý čtvrtek, a vypadal rozhněvaně, když to neudělali. Řekl pak, že zakáže dovoz zásob do Bosny. Nové embargo se vztahuje na všechno kromě lékařských potřeb a potravin, ale v neděli nesměly vstoupit ani náklady s potravinami, když neměli řidiči potřebné povolení.

■ ST. GEORGE'S, Grenada

Aby byl zaručen klidný přechod k demokracii v Haiti, Spojené státy a několik jejich spojenců budou podporovat rozhodnutí Bezpečnostní rady UN tento týden poslat tam ihned mezinárodní policii v počtu 500 členů, jak oznámila Clintonova administrace a úředníci UN v neděli. Jedná se o uvedení v úřad zvoleného presidenta Rev. Jeana—Bertranda Aristide, kterého svrhla armáda v září 1991.

Uvedení Aristida bude vyžadovat udělení amnestie jeho nepřítelům v armádě, resignaci velitelství armády, utvoření nové vlády s širokou základnou, velkou zahraniční finanční pomocí a technickou podporu a brzký návrat Aristida z exilu ve Washingtonu.

Úředníci blízcí haitské diplomacii řekli, že od vojenského velitel-

ství se očekává podpora mezinárodní policie. Řekli také, že je to poprvé, co UN posílá mezinárodní policii do země, kde není občanská válka nebo jakýkoli mezinárodní konflikt.

Odpůrci Aristida jsou soustředěni v malých privilegovaných třídách Haiti. Vyjádřili velké obavy, že stranici Aristida, většinou mezi chudými, se budou chtít pomstít těm, kteří podporovali svržení armádou římskokatolického presidenta.

6. dubna podepsalo Německo a Maďarsko vojenský pakt o spolupráci, který obsahoval opatření o náhradních součástkách a tryskových letadlech na cvičení z bývalého Východního Německa. Náhradní součástky mají údajně hodnotu asi 60 milionů marek, a umožní Maďarsku operovat systémy dodané Ruskem. Ujednání také obsahovalo jedno jednomotorové tryskové letadlo 20L-39, kterého bude použito k trénování maďarských pilotů. Dohromady se "zbraněmi za dluh", od Ruska, čehož se Maďarsku podařilo vymoci v minulém roce, se jeho rozpočet prakticky zdvojnásobil. Zástupce předsedy maďarské Komise pro zahraniční záležitosti Gyoergy Csoti, v interview s Pestí Hirlapem řekl, že změny hranic by mohly být řešením pro Střední Evropu, avšak není jasné, co přesně by to znamenalo.

Mezinárodní Institut pro výzkum v oboru produkce rýže předpovídá velký nedostatek rýže v příštím století, a očekává se, že této zprávy bude použito k udržení chráněného stavu rýžového sektoru této komise, Washington používá politiky dojednávání obchodu s Japonskem "sektor za sektorem", a jedním z těchto sektorů je rýže. Cílem Washingtonu je dosáhnout dohody v hlavních odvětvích, jako auta, rýže, elektronika a nemovitosti, podobně jako byl pakt o semikonduktorech v r. 1989. Ale report Institutu velmi znesnadní pro U.S. otevřít dlouho chráněné odvětví rýže.

Udělejte vašim doma radost v tomto roce
a předplaťte jim Hlasatel.

Pro vás je to mnohem snadnější než pro ně.

Naše zprávy jsou pořád aktuální.

Pomůžete jim a nám také.

CENY PŘES MOŘE V U.S. DOLARECH:

Denní a Nedělní	Nedělní pouze
• 3 měsíce \$ 45.00	\$26.00
• 6 měsíců \$ 84.00	\$45.00
• 12 měsíců \$150.00	\$78.00

Czechoslovak Daily Herald
DENNÍ HLASATEL

Established 1891

6426 W. CERMAK ROAD, BERWYN, IL. 60402
TEL.: (708) 749-1891 and 749-1898 — FAX: (708) 749-1935
Second class postage paid at Berwyn, Illinois
Published Wednesdays and Sundays, except holidays

SUBSCRIPTION PRICES (CENY PŘEDPLATNÉHO):

UNITED STATES		CANADA (In US Dollars)	
Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)	Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)
3 months \$25.00	\$15.00	3 months \$30.00	\$18.00
6 months \$42.00	\$28.00	6 months \$55.00	\$33.00
12 months \$80.00	\$50.00	12 months \$99.00	\$60.00

Denní a Nedělní Hlasatel je otevřenou tribunou pro všechny etény, bez rozdílu politické či spolkové příslušnosti a náboženského vyznání. Upozorňujeme, že redakce se nemusí vždycky s uveřejněnými články stotožňovat. Redakce si vyhrazuje právo zkracovat zasláné články. Zastlané rukopisy se nevracejí. Za změnu adresy účtujeme \$3.00.

OVERSEAS
In US Dollars

3 months \$ 45.00	\$26.00
6 months \$ 84.00	\$45.00
12 months \$150.00	\$78.00

Jan Čulík — RFE

Ve Velké Británii se konala celonárodní jednodenní stávka horníků a železničářů, k níž se v Londýně přidali ještě i mnozí zaměstnanci tamnější místní autobusové dopravy. Šlo o první velkou železniční stávku za posledních čtyřech let a první velkou hornickou stávku za posledních osm let. Vzhledem k tomu, že přibližně polovina londýnských zaměstnanců dojíždí do práce z venkova vlakem, vlády obavy, že zejména tato desetimilionová britská metropole bude zcela ochromena dopravním chaosem. Obavy se však nesplnily.

Zběžnému pozorovateli zvenčí by mohlo při čtení zpráv o celonárodní stávce britských železničářů a horníků připadat, že se Velká Británie dva a půl roku po odchodu premiérky Margaret Thatcherové z nejvyšší vládní funkce, pomalu vrací do deprimujících sedmdesátých let, kdy byly britské národní hospodářství i politická scéna ochromovány častými stávkami. Ty tehdy organizovalo silné odborové hnutí, jež v té době mělo, jak se zdálo, nad britským politickým a hospodářským životem skoro větší moc než demokraticky zvolená vláda. Není však tomu tak. Británie se od sedmdesátých let hluboce proměnila, takže, jak ukázala stávka, případné protestní akce zaměstnanců i velkých podniků budou zřejmě mít v nynějším společenském klimatu, v němž si lidé zvykli vyvíjet velkou osobní vynalézavost a být plně soběstační, jen minimální vliv.

Stávku železničářů zorganizoval odborový svaz pracovníků železnic a lodní a silniční dopravy, protože ředitelství britských železnic odborářům nezaručilo, že v úsilí dále zefektivnit provoz železniční sítě nebude nutno propouštět zaměstnance v aktivním věku. Počet pracovníků britských železnic se neustále snižuje. V roce 1972 zaměstnávaly britské železnice 236.000 lidí, letos zaměstnávají už jen 130.000 osob. Dosud bylo snižování pracovních sil u železnic dosahováno především nenahrazováním starších pracovníků, kteří po dosažení důchodového věku odešli na odpočinek. Za poslední rok bylo u železnic zrušeno 7 a půl tisíc pracovních míst. Odbory se nyní obávají, že by v budoucnu mohlo přijít o zaměstnání až 20.000 železničářů.

Stínový labouristický ministr dopravy John Prescott v rozhlasovém rozhovoru stávku železničářů podpořil. Prescott zdůraznil, že prý stávkou železničářů bojují za "kvalitní železniční systém". Vyvolalo to bouřlivou reakci od konzervativního ministra dopravy Johna MacGregora, podle něhož je ostudné, že John Prescott podporuje tuto nesmyslnou a ve svém dopadu zcela negativní stávku. Jiný konzervativní činitel ministerstva dopravy Stephen Norris uvedl, že lauboristická strana je zřejmě, jak řekl, "stále otrokem odborových svazů jako dřívě". Stephen Norris, který je odpovědný za veřejnou dopravu v Londýně, doporučil pravidelně dojíždějícím zaměstnancům, aby se v době stávky raději ani nepokoušeli dostat se do zaměstnání.

Ve stejný den se zároveň konala celonárodní stávka horníků na protest proti uzavírání státních uhelných dolů. Této první hornické stávky od roku 1985, kdy britští horníci prohráli dlouhý a trpký stávkový boj vedený proti tehdejší vládě Margaret Thatcherové, se účastnilo osmatřicet z padesáti britských uhelných dolů a prezident radikálního Národního odborového svazu horníků Arthur Scargill kráčel v severoanglickém městě Barnsley v čele protestního průvodu čtyř tisíc horníků. V projevu na shromáždění stávkujících horníků pak požadoval, aby vláda zastavila program uzavírání uhelných dolů. Dvanáct dolů v hrabství Nottinghamshire, v oblasti kontrolované umírněným Odborovým svazem demokratických horníků, se stávky neúčastnilo. Nedávno vláda oznámila, že bude uzavřeno jen dvanáct z jednatřiceti uhelných dolů, původně určených loni v říjnu k likvidaci. Odborové svazy horníků však požadují, aby bylo i těchto dvanáct uhelných dolů dále udržováno v činnosti. Je zcela nepravděpodobné, že by jejich požadavkům bylo vyhověno.

I když se v době železniční a hornické stávky očekával celonárodní dopravní chaos, vůbec k němu nedošlo. Mnoho pracovníků skutečně raději nešlo do zaměstnání. Prodloužili si tak za příjemného jarního počasí víkend. Londýn nebyl ochromen také proto, že jsou především v důsledku opakovaných teroristických útoků Irské republikánské armády na systém londýnské veřejné dopravy Londýňané na dopravní výpadky už zvyklí a dovedou se zařadit v krizové situaci podle svého. Mnozí zaměstnanci po celé zemi pracovali doma: v důsledku zrychlujícího se technologického pokroku začíná být stále větší množství domácností vybaveno počítači a faxy, nemluvě o telefonech. V současnosti pracuje pravidelně více než milion Britů z domova, další jeden a půl milionu britských zaměstnanců pracuje doma pomocí faxu a telefonů několik dní v týdnu. V pátek v době železniční stávky využilo elektronického komunikačního zařízení k práci z domova podstatně větší množství britských občanů než obvykle. V britských městech panovala uvolněná, téměř nedělní atmosféra, avšak chod národního hospodářství se nezastavil.

Bývalý americký prezident Jimmy Carter provádí inspekci volební místnosti v Asuncionu ve státě Paraguay. Později zkoumal přerušení telefonické služby, jež zdrželo výsledky voleb.

■ ASUNCION, Paraguay

Voliči se hrnuli v neděli k volbám, které byly poznamenány zmatkem a údajnými podvody a dopadly skoro nerozhodně.

Byly to první svobodné prezidentské volby od prohlášení nezávislosti r. 1811.

Tři kandidáti se ucházeli o zvolení: Juan Carlos Wasmosy, kterého podporovalo vojsko, a byl vůdcem strany Colorado, která vládla 45 let; Domingo Laino, ekonom a aktivista pro lidská práva, který byl vězněn a vypovězen do exilu během dlouhého diktátorství; třetí byl Guillermo Caballero Vargas, bohatý obchodník, sociální demokrat.

Po dosti klidném volebním dnu nastal zmatek, když Wasmosy si dělal nárok na vítězství ihned po uzavření voleb v 5 hodin odpoledne. Jeho stranici se vrhli do ulic, troubili v autech a mávali červenou vlajkou strany Colorado. Laino a Vargas prohlásili vítězství hned po Wasmosym, a obvinili stranu Colorado z použití nátlaku a nekalých praktik, aby vyhrála. Telefonní linky byly záhadně přerušeny během odpoledne, což vypadalo jako úmyslný trik. Pozorovatelé a analyticky říkali, že neviděli žádné "masové" podvody, a bylo prý vidět bojovné členy strany Colorado, kteří se snažili kupovat identifikační průkazy od opozičníků — což by jim dovolilo volit dvakrát.

Od prohlášení samostatnosti od

Španělska měla Paraguay víc než tři tucty prezidentů, několik občanských válek, a několik pučů. Ale byl to Strossner, syn německého sládky a paraguayské matky, který definoval moderní politickou kulturu tohoto národa. Během své 35-leté vlády Strossner zabil nebo poslal do exilu ty, kteří byli proti němu.

Po Strossnerovi, dosavadní prezident Rodriguez zlepšil lidská práva, zavedl otevřené hospodářství, dovolil svobodu tisku a příslibil, že se vzdá vlády v srpnu 1993, když nový prezident převezme prezidentský úřad. Rodriguez podporoval Wasmosyho.

Vůdce většiny v Domě zástupců Richard Gephardt (D-Mo.), kterého Clinton vybral za vůdce kampaně pro reformu financí, bude možná jedním z nejvíce postižených. Clinton uvažuje o návrhu, který by zakázal lobyistům přispívat na federální kampaně. Minulý

týden byl uveden na pozvánkách k přispění na fond pro Gephardta seznam "výboru k řízení" kampaně o 163 členech, z nichž 75% byli zapsaní lobyisté. Návrh, který administrace plánuje oznámit později tento týden, obsahuje také omezení vydání na kampaně ke zvolení na \$600.000. Gephardt vydal nejméně \$700.000 v r. 1991-92 jen na inserci, a jeho rozpočet byl celkem \$3 miliony.

kdo z nás chystané masakry přežije, proto by se měla mimo hranice této veskrze prohnité země shromažďovat svědectví. Aby jednou dopadla spravedlnost i na ty, kteří nás soustavně ničili a dříve i dnes zrazovali pro svůj prospěch národ.

Já bych se například ráda zeptala pana Antoše, bývalého poradce prezidenta Husáka, jak se mu žije v luxusní pražské vile a zda podniká viditelně nebo jako skrytý společník. Vůbec jsem toho pána neznala, ale v mém případě se angažoval abych byla exemplárně potrestána, takže ochotné úřady i udavači se mohli přetrhnout v horlivosti sloužit zájmům státu. Nedělali to ostatně zadarmo. O osobním zájmu pana Antoše v mé věci jsem se dozvěděla ze spolehlivého zdroje až v roce 1992, pan Antoš jistě ví, že svědectví jeho bývalé souložnice postačí. Moc mu tedy touto cestou děkuji za zničené zdraví, mám skutečně krásný start do tržních podmínek.

A to jsem toho ani přitom moc neprovedla. Jenom jsem byla již v roce 1985 — bohužel dnes vidím, že neoprávněně — přesvědčena, že idiotský režim v němž se nedalo dýchat a který mě jako páru nechal živořit kdesi v kategorii bezperspektivních, konečně navždy zmizí z tohoto světa. Říkala jsem to nahlas, psala kritiky, které mi leckdy i zveřejnili, a volila jako sebeobranu taktiku ustavičného žvanění. Toho se StB bála. Žvanivost byla pro mne nejdostupnější cestou jak se vyhnout nežádoucí pozornosti a nabídce spolupráce. O každém soudruhovi, kterého jsem kdy potkala, jsem všechno hodně hlasitě vyžvanila kde se dalo a co jsem věděla. Prchali přede mnou v hrůze, protože každý měl černé svědomí, ale o jejich činech se mluvit nesmělo. Zato jsem musela často měnit místa a měla minimální plat. Byl to svého druhu švejkovský typ obrany.

Jenže když jsem začala mluvit předčasně o pádu režimu, to už bylo jiné kafe. Věděla jsem o tom již před nástupem Gorbačova. Od roku 1985 se kolem mne začal stahovat kruh, i když jsem byla pro mocné človíček vsutku nepatrný. Začaly podrazy a věčné důtky, zvláště v mém posledním pracovišti, nakladatelství Panorama, kde jsem byla přijata jako mouřenín na poslední práci.

Chodila jsem do práce, ráno vždycky nahlas pozdravila, a mezi soudruhy, kteří číhali na každé moje slovo, jsem mlčela důsledně celý den jako hrob. Urážky a výhrůžky jsem ignorovala, a kupodivu je moje mlčení deptalo víc než mne. Měla jsem jedinou blízkou duši, cizojazyčnou sekretářku, bývalou letušku, kterou zatklí tuším v roce 1970 na letišti, protože celá její rodina uprchla do Kanady. Potom prošla výrobou, musela měnit místa — to byla taková socialistická vymoženost, že se nežádoucí osoby v místech dlouho neudržely — byl to zlomený člověk. Nikdo s ní nesměl mluvit, to nám bylo důrazně doporučeno, tak jsem s ní chodila na obědy a dělaly jsme si legraci z těch chamtivých a všeho schopných kreatur na našem pracovišti.

Nakonec mě vyzvali, abych dala výpověď. Odmítla jsem — ať mi dají výpověď Oni. Situace už byla nejistá, toho se báli, tak mě zkusili zničit jinak. Ale i na ministerstvu kultury se našel dobrý člověk — nestraní, který mi dával informace o tamních panáčích a zvláště co se proti mně zase chystá. Já mu zase říkala o lumpárnách v nakladatelství, kde litaly pro vyvolené statisíce, aby něco z toho před vrchností prohodil, třeba se toho panstvo chytne a pustí se po falešné stopě. Měli na nás taktiku rozděl a panuj. Naší jedinou obranou proti nim byla lest a vnést rozkol mezi ně. Čím víc se hádali mezi sebou — o ideologii, o peníze, o koryta, o to jestli potrestat nebo nepotrestat vyvrhele — tím svobodněji se dýchalo nám.

O řediteli nakladatelství a vydavatelství Panorama psal do USA uprchlý agent Frolík jako o konfidentovi. Když potom Orbis vydal český překlad, jako v mnoha přeložených samizdatech se jistá jména vynechala nebo se zkrusily situace, vypustily celé pasáže knih. Také jméno tohoto pána v českém překladu zmizelo. Zato tam zůstalo jméno náměstka ministra kultury Švagery, který rozhodoval i o kádrovém obsazení naší redakce. Žít v centru pozornosti těchto lidí bylo deprimující. Nakonec jsem v redakci vůbec nesměla publikovat, jenom upravovat příspěvky jiných, tak jsem kritizovala v jiných novinách, pokud to mohlo být zveřejněno — tam pan náměstek ministra tolik zasahovat nemohl. V té době Rudé právo například spustilo kritickou akci Dělnické slovo, tam mohl psát kritiky každý, protože si to také od mocných odnesl, a tam se toho nechalo říci dost i proti ministrovi kultury.

Souběžně s tím vším zlanali soudruzi proti mně i moji dementní a ustrašenou matku, které navíc umožnili pod svojí ochranou podvodně okrádat lidi, aby jí měli v hrsti. Ti podvedení chudáci se potom nikde nedovolali spravedlnosti, naopak se jim vyhrožovalo, a jedna z obětí z toho potom předčasně zemřela. Tak mě postavili před problém. Bud' spáchám sebevraždu, protože systematický a dlouhodobý útok z mnoha stran psychicky nevydržím. Nebo nebudu reagovat na provokace a očividné řízení mé matky obvodním stranickým i lidosprávně represivním úřadem, domovními důvěrníky a místní organizací KSČ — tedy orgány a lidmi, s nimiž byla denně i jako nestraní ve styku — ale potom mě obžalují za podvody, kterých se s požeňáním moci dopouštěla, protože ji soud jako dementní osvobodí. Nebo jí pošlu zpět do jejího bytu, oni mi sice pošpiní pověst, ale to už udělali stejně, zato mi však nebudou zasahovat do domácnosti. V této situaci to byla klasická záležitost odboru sociálních věcí ministerstva vnitra, kde se likvidovali lidé pomocí vlastních příbuzných.

Zvolila jsem variantu třetí a obrátila se na Obvodní soud, ježto s matkou, posedlou komplexem pýchy, že je tak důležitá, se nedalo vůbec mluvit. Soud, byť nerad, musel na základě faktů a svědectví uznat, že

matka má několik možností bydlet ve svém, a v tom smyslu vynesl rozsudek. A navíc se jednalo i o tom, že má další dceru v mnohem příznivější finanční i časové situaci, může tedy hledat útočiště u ní, kdyby nechtěla žít sama.

Jenže jsem špatně odhadla situace. Obvodní výbor okamžitě zorganizoval proti mně podpisovou akci, rozsudek soudu neplatil a později ho vyšší instance úplně zrušila, matka prý údajně byt neměla, údaje v občanském průkazu prý neplatily, další dcera náhle neexistovala, z matky se stal opuštěný chudáček — žebráček, který přespával u soudruzek a povinností státu bylo ji všemožně chránit. (Dnes nedaleko přespává starý muž v kontejnerech, protože neměl na činži a přišel o byt. Ale to tyto útlocitné dušinky z obvodního úřadu nechávají chladnými. Jeho případ nemá politické pozadí, není za tím vyšší zájem, jestli v kontejneru třeba i zemře, co na tom, beztak je to blázen). Denně jsem měla pozvání k výslechům, i o víkendech, nebo policajty v bytě, policie mi ukazovala tlusté složky svědeckých výpovědí a prý se připravoval velký proces s třiceti svědky proti mně. Děti neměly jít dál studovat, protože jsem narušovala jejich socialistickou výchovu. Moje pracoviště se spojilo s Obvodním národním výborem, což sice nebylo zákonné, ale co v této zvůli byl zákon? Ten přece neplatil, jak mi bylo několikrát řečeno.

Moje děti na základní škole vyslyšeli policajti v uniformě za doprovodu byrokratky a psychologa — teď jsou to všechno členové ODS a pokud neudělali větší kariéru, sedí na svých místech dodne, stejně jako moji udavači, vesměs komunisté. Proti parchantům z komunistických rodin, které na ně pokřikovaly, že k nám stále chodí policie, a které soustavně vykrádaly školní kabinet nebo vandalsky ničily školu a okolí, by si policie nikdy netroufala zasahovat, to se všechno tutlalo. Dnes tyto "výběrové dětičky" většinou podnikají se vši morálkou, kterou jim rodiče předali. Nakonec je z toho masová hospodářská kriminalita.

V roce 1987 jsem učitelky na škole požádala, ať moje děti nepoškozují i když mám spory s mocí, protože brzy nastane chvíle, kdy budou komunisté za svoje zločiny hromadně viset. Byť to byla škola komunistická, moje děti přes veškeré šikany dostávaly stále výborné a dokonce se s velkými potížemi, ale přece — tehdy se ještě kádrovalo — dostaly i na střední školu. Na vysokou se už nedostanou, na to nemáme prostředky. Zase tam půjdou děti z bývalých komunistických a dnes podnikatelských rodin, veksláci, podvodníci, zkrátka morální odpad lépe přizpůsobený banálnímu, surovému a prolhanému světu, který jim vytvořili jejich rodiče.

V roce 1987, kdy jsem to již nemohla vydržet, jsem na pár měsíců uprchla i s dětmi z bytu. Úkryt nám poskytl přes známé bývalý vnitřák, účastník Norimberského procesu, expert na nacistické zločiny. Protože tito lidé toho moc věděli — dnes už žijí jenom dva — byli vyhozeni a pracovali ve výrobě. I já mohu ze své osobní zkušenosti dosvědčit, že konfidenti a agenti gestapa pronikli na vysoká stranická a hospodářská místa a žili pod ochranou ÚV KSČ. To byla pátá kolona, která u nás připravovala opět předání země Německu. Komunisté nikdy nebyli vázání jenom na Moskvu — s tím by nepřežili, měli vždycky více železek v ohni. Ti zasvěcení na nejvyšších místech věděli o utajovaném spojení Moskva — New York — Tel Aviv, a přizpůsobili se situaci po svém.

K procesu už nedošlo, ale sama nevím, jak jsem ty štvance od roku 1985 do roku 1989 psychicky přežila. Koncem roku 1989 mě přestali odposlouchávat, ale jenom nakrátko. Matku po všech těch skandálech kolem mé osoby, kdy už se lidé začínali divit, co to s námi vyvádějí, za odměnu umístili do jednoho z nejslušnějších domovů důchodců pod patronací vysokých politických kruhů, které jí tam dostaly a projevovaly o ni dále zájem, běžní smrtelníci by se do takového domova nedostali, na to se čekalo léta podle pořádku.

Bohužel jsem se prohréšila tím, že jsem krátce pracovala v Občanském fóru a dokonce je i volila. Potom jsem už k žádným volbám nešla, protože byly falešné. Ale když jsem v roce 1990 psala na Městskou prokuraturu, ať přešetří šikany úřadů a udavačů proti mně a mým dětem, dostala jsem po roce odpověď, že brojím proti vyjmenovaným pracovníkům národního výboru, kteří se jen řídili zákony. Takovou odpověď dostali všichni poškození. Ti, kteří spolupracovali s režimem, měli pohodlný život a do takových situací se vůbec nemohli dostat, proto nad námi stále ohrnují své udavačské nosy. A špiní naši pověst dál, prý jsme všichni byli kriminálnícká holota.

Ještě v rámci obvodního Občanského fóra jsem zařídila, aby moje bývalá kolegyně dr. Richterová, dříve asistentka marx-leninismu na fakultě žurnalistiky Univerzity Karlovy, poté redaktorka Tvorby a nakonec v bezvýznamném časopisu v Panoramě, kde čekala na slíbenou vedoucí funkci, aktivistku OV KSČ v Praze 1 a vedoucí povinných politických školení v celé budově) se nemohla zúčastnit přijetí na Hradě, u Havla, jako členka delegace žen. A 4. 6. 1990 napsali moji bývalí spolupracovníci dnes již smutně proslulé samozvané bojovníci za ženská práva a zároveň Občanskému fóru v místě mého bydliště (kopii příkládám), co si to dovoluji osočovat, pomlouvat a zlou lidskou vůlí postihovat dr. Ivanu Richterovou, která proti svým kolegům nevystupovala ani ze stranických, ani jiných oficiálních pozic. Já znám naopak dost lidí jimž škodila jak mohla, dělala to prý již na fakultě. Ale soudruzi si navzájem dosvědčovali alibi, jak to bylo jejich zvykem.

Toto prokazatelné spojení komunistů s Občanským fórem mi stačilo, abych s touto pochybnou organizací rázem skoncovala. Podepsání byli: šéfredaktorka Konigová — komunistka, natolik bezvýrazná, že si ani

přesně již nepamatují jak se chovala, dr. Horák, matka byla pracovnice aparátu KSČ, Vondra, komunistický novinář, na něhož s "láskou" vzpomínají novináři propuštění v roce 1969-70, Ivo Král, zástupce ředitele Panoramy, na tuto funkci uvolněný důstojník StB, který byl po čase jako prokazatelný estébák na všeobecnou žádost propuštěn z práce, Hovorka, syn osobního lékaře nechvalně známého premiéra Štrougala, Jirkašová, pocházející z rodiny I. normalizační kategorie — šéfredaktorství, zahraniční obchod, atd. Snad ještě stojí za to jmenovat Novotného, syna komunistického šéfredaktora, který byl osobním přítelem známého ukrajinského stalinisty Suslova a později se stal vedoucím funkcionářem Svazu novinářů, ti dva zbývající byli ze stejného těsta.

Po listopadové komedii se tito lidé okamžitě napojili na špičky Občanského fóra a potom se demokraticky vrhli do podnikání — časopisy pro homosexuály, sex-buznys a pochybné podnikání vůbec, bulvární časopisy — to, co bylo jejich vnitřnímu založení nejbližší. A pokládají se dál za morální a společenskou elitu — inu známý narcismus totalitních nadlidí. Dnes nalezení uplatnění v několika jiných stranách a žijí si ještě lépe než když viditelně vládli. To, že přivedli zemi do bankrotu, si za ně odnesou jiní.

Nejdřív byli sametoví, potom po chvíli útluhu vystrčili růžky a blahoslunně odpuštěli sami sobě, dnes už jsou drzí a opět přebírají vládu. A naopak vyhrožují každému, kdo jim připomene jejich činy. Na vlastní kůži jsem prožila čeho jsou schopni, aby zbavili člověka lidské důstojnosti. Pronásledovali mě dokonce i na nemocniční lůžko, na které jsem byla po úrazu dlouhodobě upoutaná. Snad aby mi ostatní pacientky a nemocniční personál nepodal ani sklenici vody. A to věděli od primáře, který byl "jejich člověk", že jsem po klinické smrti. V té době — v roce 1987 — byly také nejvíce ohroženy moje děti.

Naštěstí jsem i v nemocnici a bez možnosti pohybu poučila další lidi, že má komunismus konečně už na kahanu. Udała mě snad jenom jedna cikánka z pokoje a byrokratka, která mě vyslýchala na lůžku. Když mi totiž po mém propuštění z nemocnice soudruzi vzápětí násilím otevřeli byt, řekla mi JUDr. Hyklová (garant perzekucí proti mně na obvodě a dodnes působící v této represivní funkci — snad bude brzy použita proti lidem, až nastanou sociální nepokoje): "Máme záznamy o tom, že jste v nemocnici řekla, že jste s dětmi obětí režimu. To si ještě vyřídíme."

Soudružka měla na své straně domovního důvěrníka, několik ochotných sousedů, úředníky, policii — ti všichni stáli ve dveřích, aby jí dosvědčili, že z mého bytu nic neukradla. Takovými legráckami se soudruzi bavili. Stačilo, abych byla v práci, a moje dementní matka pustila do bytu každého ze soudruhů, kdo jí o to požádal a vůbec nevěděla, co tam dělá. Ztratilo se nám plno věcí, ale horší byl pocit, že nemáme domov, soukromí, že si s námi mohou dělat co chtějí.

Dnes, když vidím, jak se samolibě roztahují a svojí duševní nízkostí opět všechno ničí, tak věřím, že je sice nesmetou jejich sametoví spolupracovníci, protože bylo komunismem zasaženo více lidí než jsme vůbec tušili, ale že je bez milosti smete svět.

Jinak lidé, nenapravitelně prosáklí duchovním morem totalitního materialismu ve své chamtivosti a tuposti zničí vše živé na této planetě, a tím pochopitelně i sami sebe.

V Praze dne 4. 6. 1990

Vážený přítelé,

dozvěděli jsme se o pomluvách, které jsou jak jsme byli informováni, šířeny o naší kolegyni dr. Ivaně Richterové, členkou redakčního kolektivu Z. Lehkou. Rádi bychom Vám k tomu sdělili naše stanovisko. Nemůžeme poprvé, co byl někdo z našich kolegů takto od ní pošpiněn. Vždy šlo skutečně jen a jen o zlé řeči, nezakládající se na pravdě. S Ivanou Richterovou spolupracuje většina z nás už šestý rok a udržuje běžné slušné pracovní a lidské vztahy. Proti svým kolegům nevystupovala ani ze stranických ani z jiných oficiálních pozic.

Nehodláme se konkrétně zabývat jednotlivými nařčeními, protože bychom to považovali za trapné. Smyslem našeho sdělení je poskytnout Ivaně Richterové kolegiální podporu, která by jí měla pomoci překonat důsledky zlé lidské vůle. Podle sdělení p. Konstantinové, k informacím, které jí p. Lehká telefonicky sdělila, byla prý pověřena Občanským fórem.

Paní
Helena Konstantinová
Truhlářská 24
Praha 1

Na vědomí Občanskému fóru Praha 9

Opravdovým zrcadlem našich slov je kurs našich životů. Montaigne

Nikdo se nenarodil pod tou nepravou hvězdou. Jsou to pouze lidé, kteří nesprávně čtou oblohu. Dalai Lama

Dva nejmocnější bojovníci jsou trpělivost a čas. Tolstoj

Nejlepší způsob, jak reprezentovat naši zemi na mistrovstvích světa, je především hrát fair play. Václav Havel

(pozn. překl.: v tomto případě o věrohodnosti držitele vysokého úřadu). Mají-li obháječi pana RATHERA pravdu, pak zcela logicky by měli velké potěšení z opravdového pikniku, jakým byla jeho speciální reportážní procházka Bílým domem dne 24. března a ovšem z jeho interview s Bill Clintonem na programu "48 hodin". RATHER mohl velmi lehce zničit Clintona za jeho prohlášení, ve kterém řekl, že republikáni, ne on, udělali z existence homosexuálních lidí ve vojenských službách předmět kontraversní debaty již během prvního týdne jeho administrace, dále, že on nikdy nepožádal Kimba Wood, aby se stala vrchním státním nádvládnicím, že jeho souhrn různých návrhů na obživení a povzbuzení hospodářského života neobsahoval žádných statí a plánů, které by mohly přinést prospěch pouze místním zájmům (pozn. překl.: "pork-barrel"), že navržené zvýšení daní jsou vlastně škrty výdajů atd.

Místo těchto otázek způsob jeho novinářské rutiny byl tentokrát trochu jiný. Jeho hluboko pronikající otázky zněly takto: "Pane presidente, mou nepříjemnou povinností je nyní, abych vám položil velmi těžkou otázku, kterou nechcete slyšet. Číslo jedna: Kdo je váš oblíbený herec v soutěži o obdržení vyznamenání Oscara, udělovaného "Academy Awards"?"

Dvojí loket? Z přehledů názorů RATHERA za posledních několik let, jak pronesených na TV, či mimo, vyplývají možné důvody pro jejich různost: Souhlasí s Clintonem. RATHER věří, že osmdesátá léta byla desetiletím lbitavosti, hrabivosti, že Reaganova snížení daní nebyla spravedlivá, že Nelson Mandela byl umírněným politikem, že sovětské občany nebyli proti komunismu.

Před pádem komunismu, RATHER si ostudně popletl tužby sovětských lidí. Dne 17. června roku 1987 prohlásil na CBS Evening News: "Vzdor tomu, co si mnoho Američanů myslí, většina Sovětů netouží po kapitalismu, či demokracii západního druhu." 27. května roku 1988, RATHER neústupně tvrdil a zdůrazňoval: "Skutečností je, že i kdyby komunistický stát chtěl tvrdě chránit práva jedince, mnoho z jejich lidí není připraveno, aby politicky snášelo různost názoru... To vše poukazuje na základní potíž, ležící v nitru společnosti: po tak dlouhou dobu vyškolení v nesnášenlivosti, mnozí Sověti považují rozdílnost názorů za zradu."

Tak jako mnozí ze západních sdělovacích prostředků, RATHER neshledával vždy vinu za nekonečně hluboké potíže všeho druhu a beznadějnou hospodářskou situaci, panující v komunistických zemích, na komunistický systém. Dne 16. května roku 1989, RATHER prohlásil v Evening News: "Je to především velikost Číny, která je hlavní zábranou k provedení hospodářských reforem. Tato skutečnost a kulturní tradice trvaly po staletí." Ve své zprávě následující noci citoval: "Velkou potíž, která je základem všeho v Číně je populace více než jedné miliardy lidí... Dnešní komunističtí vládcové vědí, že nelze uspokojit očekávání miliardy lidí, pokud časovaná populační bomba by mohla být nějakým způsobem zneškodněna."

RATHER měl na dálku milostnou záležitost s Michaelem Gorbačovem. Ve svém projevu, citovaném dne 10. května 1990 v Seattle Times, vyslovil toto planoucí ocenění posledního sovětského diktátora: "On má, tak jako mnoho jiných velkých vůdců, výrazné oči... Vidíte jakýsi druh upřeného pohledu, jako paprsek laserova paprsku z očí Gorbačova, nucené kvality, když něco ne mírumilovně se zkříží s něčím co odporuje jeho mírumilovnému nitru. Je to pohled jakési lidské sopky, nebo, jak asi by to on sám rád popsal, něco jako lidská nukleární továrna na energii."

Když se Gorbačov setkal v roce 1989 s papežem Janem Pavlem II., zdálo se, že RATHER byl celý popleten a dával si otázku, kdo z nich je ten svatý člověk? 29. listopadu si zadumal: "Schůzka v tomto týdnu papeže Jana Pavla a Michaela Gorbačova svedla dohromady dva tradiční nepřátele, z nichž oba ukázali, že vždy a opět jsou schopni se povznést nad nenávisť historie... Tato schůzka, jak řekl jeden duchovní v Římě, vypadá jako by si lev lehl na zem spoju s ovečkou, ale v tomto případě, duchovní pokračoval, lze jen velmi těžko říci, kdo je tím lvem a kdo je ovečkou."

Toto omámení RATHERA Gorbyem bylo však zatlačeno do pozadí jeho zbožňováním Nelsona Mandely. Po propuštění Mandely z vězení v únoru roku 1990, RATHER řekl, že jeho jméno "má takřka mystickou kvalitu". Na televizním představení Arsenio Halla, dne 27. června, RATHER propukl v revoluční zanícení a vzdával hold muži, který žil jen v objetí terorismu a byl jim přímo uchvácen. Moc Nelsona je mocí myšlenky a ideálu. Nelson Mandela ví, zač je ochoten, řečeno přímo, literárně, umřit, což mu dává úžasnou sílu a přímo z něj vyzáruje, jako tomu bylo s Martinem Lutherem Kingem. Podobně je tomu tak s Matkou Teresou a bylo tomu také s Goldou Meir. V tom všem je úžasná síla a říkáme-li, myslím přesně, že Nelson Mandela je všesvětovým hrdinou — lidé všech ras a národností vzhlížejí k němu — myslím, že to je právě proto."

RATHER začal užívatí hantýrku a pokračoval: "Mluvíte o špatném chlapíkovi. Nelson Mandela měl po dobu svého celého života reputaci špatného chlapíka. Mnoho lidí se pokoušelo světu namluvit, že tento muž je radikál, terorista, vrah, psychologický vrah — vše na kočku, protože se ho báli. To vše proto, že věděl v co věřil a byl také připraven pro to umřít." Vše vzato v úvahu, Dan se vyjádřil o Mandelovi, "musím jej klasifikovat jako umírněného."

V pořádku a já bych klasifikoval RATHERA za tak objektivního asi jak si sám o sobě myslí, že je

Bude se vraždit

František Růžička

V rámci demokratické "evoluce" byla "svržena" vláda komunistů a nastolena demokratická vláda OF. Při jeho demokratickém rozpadu v druhých volbách zvítězila ODS. Demokraticky odstoupil prezident a následně došlo i k demokratickému rozdělení Československa. Demokraticky vznikla ČR a byl demokraticky zvolen i prezident.

Vláda demokraticky rozhodla o dostavbě JE Temelín i přes demokraticky vedenou protikampaň ve sdělovacích prostředcích. Uplynulo teprve několik hodin od tohoto verdiktu a již se ohlásila další demokratická akce.

"Brzy o nás uslyšíte", sdělili členové skupiny Naděje. "Počítáme s razantními akcemi, které by zastavily výstavbu. Je třeba přistoupit k sabotážím a teroristickým akcím."

Demokraticky jsme přijali bezpečnostní opatření a demokraticky vás upozorňujeme: "Bude se vraždit". Při teroristických akcích je to běžné a jinak to ani nejde. Možná, že se bude jen demokraticky střílet v sebeobraně!

Eto vaše dělo, soudruzi redaktoři! Pomohli jste tomu vrchovatě!

zaujalo nás...

Zlatá zpráva

Podle dosud neověřených informací z knihů blízkých Ivanu Svitákoví připravuje KSČM vlastní verzi zákona o protikomunistickém odboji, jehož základem by se mělo stát morální a hmotné odškodnění tzv. vnitřní opozice z let 1948-1989. Mezi žadateli o odškodnění byli dosud zaznamenáni i Vasil Bilak a Bohuslav Chňoupek.

(Český deník, 15. 2. 1993)

Osud jedné bankovky

Zákon o zániku federace byl schválen v listopadu 1992. Do té doby bylo vše nejisté a osud federace nebyl ještě ztracen.

Na začátku ledna 1993 proběhla rozhlasem zpráva, že kolký pro kolkování československých bankovek byly tištěny v Německu již půl roku dopředu.

Pan Tošovský byl jmenován guvernérem České banky v lednu 1993. Avšak již v roce 1992 byly předváděny bankovky, na kterých je natištěno 200 korun českých a podpis guvernéra České banky pana Tošovského. Bankovky byly opět tištěny v Německu. Je zpozděti ještě více důkazů o tom, že byla spáchána vlastizrada za pomoci cizí země?

(Republika č. 7-1993 z článku -I.K.-)

Volba a hodnoty

"Televize by méně uškodila stavu morálky tohoto národa, kdyby uvedla dvouhodinový pomografický film (pozn. Dnešku: povšimněte si, prosím, kdo je autorem tohoto výroku a pak... zaplakejte), než když přenášela to divadlo, které v parlamentu čítá poslanceké sněmovny předvedla.

Zvolení Václava Havla je pro mne určitou nadějí, že nebudou zapomenuty etické hodnoty, ze kterých se po listopadu 1989 vycházelo..."

(Katolický týdeník č. 7, z rozhovoru s provinciálem dominikánů P. Dominikem Dukou)

připravila - ANNA -

KAROLINA SVĚTLÁ

MILÁČEK LIDU SVĚHO

ČASOVÝ OHLAS

POKRAČOVANÍ

Opakoval mu již po třetí věc, pro kterou jej dal k sobě povolati, věc to průběhu zcela prostého a všedního, a ještě nebyl do ní vnkl, kdežto jindy vše chápal již při prvním slově, ba nebylo někdy ani slova toho potřebí: jen co se na kterého zřízence podíval, již věděl, jak to stojí a co mu asi chce, bez bližšího výkladu.

Konečně si Vladimír přece jen povšiml zaražené tváře úředníkovy a zpatovav se, hleděl svou roztržitost omluviti nuceným žertem.

"Neráčíte býti roztržitým," odporoval mu pokladní zdvořile, "nýbrž příliš namáhaným. Ráčil jste míti v poslední době totiž mimořádné práce vedle své běžné, že toho zdraví vaše konečně ucítiti musilo. Všichni pozorujeme s lítostí, jak jste v posledním čase zbledl a ve tváři se přepadl."

"Ach, není to nic," potřásl Vladimír hlavou, přejížděje si znaveně rukou tvář. "Nemohu ovšem upříti, že jsem teď poněkud více pracoval než jindy, ale nestálo to celkem přece za řeč. Hůře na mne asi působilo, že jsem se déle než jindy obměškal ve vzduchu uzavřeném. To však se opět spraví, budu-li tak pilně přihlížeti ke stavbě naší papírny ve Višňovicích, jako jsem činil před nemocí strýcovou. Učiním dnes začátek. Vždyť se skoro ani již nepamatuji, kdy jsem tam byl naposledy."

Pokladní schváliv úmysl pana šéfa s uctívou horlivostí, vzdálil se spěšně z pisárny, jako by ho nechěl déle od procházky zdržovati; ale zatím kvapil vypravit potajmu posla do papírny, aby tam oznámil příchod pána, by tento našel vše v pořádku.

Zpráva ta způsobila na staveništi, kde se bylo teč dosi bezstarostně pracovalo, ovšem náležitý dojem, upraveno vše nachvar tak, aby zrak velitelův neměl aspoň při povrchním přehledu co vytýkati. Ale čekali naň nadarmo. Neobjevit se téhož dne ve Višňovicích, a marně si v papírně i pisárnách hlavy lámali, kam asi zašel, neboť procházky bezúčelné, pouze k vůli krásám přírodním míval jen Boleslav ve zvyku a nikoli vážný jeho bratovec.

"Co chtěl ten Snětivec se svým návrhem? Byl to jeden z jeho obyčejných špatných vtípů, nebo zamýšlel tímto způsobem moje smýšlení zkoumati? Ale proč? Nebo přeje si snad, abych se učiml směšným? Či chce mne připraviti o mou popularnost; oženiv mne s hraběnkou, hodlá místo moje jako důvěrník lidu zdejšího zaujati a sám do zemského sněmu za poslance kandidovati?"

Tak tázal se Vladimír, vycházeje zadními vraty z kancelářských místností své továrny do ovocných stromořadí, vedoucích k papírně od Orlovic asi hodinu vzdálené. Tázal se tak sám sebe dnes již asi po padesáté, a nebylo zajisté půl hodinky od oné večerní návštěvy doktora Snětivce, kde by se mu nebyla zamihla v mysli uprostřed proudu nejdůležitějších obchodních záležitostí jindy zcela jej zanebrávajících.

Nepamatoval se, že by ho bylo co kdy tak rozčilovalo, a nřel se nemálo na sebe. Avšak nebylo mu pomoci. Sotva myslil, že pošetil řeči Snětivcovy nadobro u něho propadly zapomenutí, již se počal ohlas z nich opět vtíravě louditi v jeho kombinace. Nemohl se sám před sebou jinak omluviti, než že asi doktor kuje jakési proti němu svévolné škůdnictví, za kteroužto příčinou nutno, aby nebral věc tu zcela zlehka, nýbrž byl proti němu opatrným.

Chtěl se mstiti Bělotýnským, hláse se jeho prostřednictvím za kupce jejich majetku, a jim dokázati, jak málo mu záleží na těch tisících, na něž s takovou dychtivostí čekali, a přemýšleje, jak by se tak státi mohlo způsobem pro ně nejvíce pokořujícím, uznal, že založením oněch ústavů, z nichž bylo lidě se stěhovati a po nichž prý tak horoucně prahla — a zatím zamýšlel Snětivce učiniti z něho obět této pomsty!!! Nebyla v tom ironie osudu? Avšak uplynul týden

od jeho návštěvy, a dosud jej nechával čekati na svůj vzkaz. Zdali byl starý hrabě doktora nastrojil s oním návrhem, jak se domnívati nepřestával, aspoň viděl, jak mu jest vítán — především však to viděla ona.

Hle! tu je měl zase před sebou, to staré vetché sídlo někdejší jejich slávy. Škoda, že i ona prodati se nedala, snad by byli s touže horlivostí po kupcích se sháněli.

S výsměchem byl Vladimír při myšlence té obrátil oči svých v stranu starého hradu, ale podivno! Čím déle je k němu zdvihal, tím méně byl s to, aby od něho je odtrhnul. Prohlížel si jej opět tak pozorně jako onehdy z okna svého „Chrámů přátelství". Počítal jeho věže, jeho cimbuří, rozvalené kruhy jeho bašt a — skoro se mu zželelo té bývalé nádhery, mohutnosti, vznešenosti. A zase sám sebe překvapil podobným úsudkem jako tehdy, když po bále sama sebe se tázal, jak by asi on se choval na místě hraběnky Ildy. Pravil si, že kdo tam nahoře kraloval, tak blízek jsa nebi, kráčeje téměř po oblacích, jakmile opustil svoje komnaty, v téhož hlavě se musily ovšem líhnouti zcela jiné myšlenky, než v hlavách těch nebožáků, již dole zápasili s tou tvrdou hroudou, a že nebylo divu, když chtěje je uskutečniti, ty dole k hroudě upoutával, by se nemusil sám trudití dobýváním chleba vezdejšího, nýbrž stále mohl soustediti jen hvězdám a při tom cítiti se tak neobmezeně volným jako ten orel, jehož byl předek jeho z hnízda vyplašil, aby na místě tom si založil hnízdo sám. —

Bylo by oněm starým rytířským pánům asi tak hrozno bývalo sestoupiti se své výše a jedno se státi s těmi bidáky v údolí, jak... jak by asi bylo teď hrozno jemu samému opustiti svůj psací stůl, svou pisárnu, vzdáti se všech svých průmyslových plánů, musiti odevzdati klíče k svým pokladnám, v nichž spočíval ten kouzelný proud, jehož pomocí je znal tak náhle, tak zázračně rychle uskutečnovati: kdyby mu bylo toho všeho se odříci, vstoupiti do řady svých dělníků a státi se strojem bez vůle, tím, čím byl za života strýcova. Bezděčně se ořásl. Již byl zakusil sladkosti vlády a moci nad jinými a pocítil, jaký by ho to stálo duševní boj, kdyby se jí měl opět vzdáti, sklesnuv do své dřívější bezvýznamnosti, kde se domníval býti člověkem volným, jsa přece jen otrokem. Nechtě, začal náhle mnoho chápati.

"Co to jest, že kdykoli teď na to bělotýnské zboření: pohlédnu, nejloupější myšlenky v hlavě se mi líhnou?" durdil se znova a jako by se byl chtěl nešatů jako onehdy, usmály se na něj sladce jako dvě velké pomněnky, když mu pravila:

"Netáži se, co sem vás zavedlo, tuším, že jste sem přišel totéž hledat co já."

Nechápal smyslu jejich slov, ale i kdyby jej byl pochopil, nebyl by jí mohl odpověděti.

"Není-li pravda, že jste přišel vyzkoumat, kde by se nejprospěšněji vše to založiti dalo, co šlechtického zamýšlíte? Doufám, že se mnou se shodnete a to po pátrání nikoli dlouhém: tu u toho jezera stála by kaple tak krásně jako nikde jinde, a zde na pokraji lesa by bylo nejzdravější, nejkolidnější místo pro nemocnici. Tam zase za těmi olšemi na těch slunných lukách by bylo nejvhodnější místo pro opatrovnu, měly by se děti kde proháněti. Nuže, co myslíte? Vy mlčíte ještě? Což se mýlím, nejste vy pan Vladimír Braný? Neb — ó Bože! klamal mě snad doktor Snětivec, vypravuje mi o vašich lidumilných úmyslech, tvrdě, že chcete jen za tou příčinou koupiti od dědečka dvorec, jenž zabíhá hluboce do zámeckého parku, že tvoří s ním téměř jeden celek, jehož zde to místo jest částí nejspanilejší, nejpoetičtější, abyste na něm vystavěl pro svoje dělnictvo, kdež by choré tělo i chorá duše se posilnila a uzdravila?"

A tvář hraběčína nabyla mezi těmi slovy onoho mu známého výrazu chladné pýchy, a oči její před chvílí tak líbezně se pokryly jako černým závojem, jímž vyšlehl občas temný na něj blesk.

"Nikoli, hraběnko," zajíkal se Vladimír, "neklamal vás doktor Snětivec, zamýšlím vše to, o čem vás zpravil, avšak neoprávnil jsem ho, aby vám vyzradil moje záměry."

Temný závoj se roztrhl, a zas se na něj usmávaly pomněnkové její oči s dřívější líbezností.

MILÁČEK LIDU SVÉHO

ČASOVÝ OHLAS

„Již pochopuji,” odpověděla. „Obával jste se, aby děd neurčil kupní sumu mnohem nižší, než mu nyní poměry dovolují, chtěje se také státi poněkud účasten milosrdného vašeho skutku, není-li pravda?”

Vladimír sklopil hlavu, nevěda čemu věřiti: zda jejímu slovu nebo podezření, které byl doktor Snětivec v něm proti bezúhonnosti záměru rodiny Bělotýnských vzhledem k němu vzbudil.

Ona v tom viděla přisvědčení a truchlivě dodala: „Nemáte se čeho obávat, nemůže děd vyhověti puđu srdce svého, nedovolují tomu jeho poměry. Ale nechme toho. Vždyť vám poví, čeho třeba, až jej navštívíte. Či hodlal jste nás navštívit snad ještě dnes? Pojdte, pojdte, povedu vás k němu cestou sice příkrou, ale nejkratší; tu jde přímo vzhůru.”

Jak zcela jinak se mu jevila, než ji nosil v mysli své! Jaká to skromnost v jejím přiznání se k chudobě a přece, jaká při tom důstojnost! Již byl s ní zcela smířen. Pokorou tou jemu vstříci si jej více než čímkoli jiným získala, nebo čím níže se postavovala, tím více jeho samého povyšovala.

„Ne, nezamýšlel jsem dnes s panem dědem vyjednávat,” omlouval se, „nejsem ještě zcela ustálen. Zdá se mi, že hude nutno jej ještě o kus parku požádati, ale není to jisté. Jak pravím, nejsem ještě ustálen, a nadarmo bych jej nerad obtěžoval.”

„Ach, to jest dobře,” zvolala hraběnka prostomile, „neboť přála bych si, než se nadobro rozhodnete, abyste se obeznámil, kterak byl zařízen klášter sv. Ildegondy, kde jsem byla vychována, a s nímž spojeno tolik dobročinných ústavů. Nemám ale ještě vše shledáno. Schwálně jsem psala do Francie, aby mi bylo zasláno, co mi schází. Což vám doktor neřekl, jak ráda bych vám zapůjčila stanovy ústavu toho a vše, co k nim se vztahuje?”

„Neřekl!” zvolal Vladimír tak rozhorleně, že Ildegonda polekaně naň pohlédla.

Zlobil se skutečně nemálo na doktora jindy tak chvástavého, jehožto pohnutky k onomu návrhu teď teprve jasně poznával, že mu při něm zamlčel věc nejdůležitější, zjevnou to sympatii hraběnčinu s jeho záměry, z čehož mohlo nastati nedorozumění na všechny strany velmi neblahé.

„Nehoršete se na něj, prosím, prosím za to,” žádala naléhavě. „Mát on tolik práce, plnou hlavu záležitostí jiných, ký div, že na moje nebohé stanovy zapomněl. Není-li pravda, že mu to vyčítati nebudete? Souhlasíte-li, tož vám je pošlu bez jeho prostřednictví, jakmile mne dojde zásilka. Ach, ještě lépe, vzkáží vám, kdy budu míti vše v pořádku, a vy si pak pro ně přijdete sám a při tom pohovoříte s dědečkem. Budete pak již také věděti, jak a kterak s tím parkem. Plány vaše budou hotovy.”

Nenalezl Vladimír jiné odpovědi, než němou úklonu, avšak bylo v ní tolik vděčnosti, že mladé hraběnce úplně dostačila.

I ona se mu poklonila beze slov, lehce při tom se zapýřivši, načež se obrátila ke stezce mezi skalami dříve mu naznačené, vznášejíc se po ní lehkými a spěšnými kroky vzhůru, zmizíc před jeho zrakem za několik okamžiků ve výšce mezi rozvalinami starých hradeb jak přelud sladkého sna.

Dávno již zmizela, a ještě stál Vladimír na témž místě, kde s ní se byl rozloučil, dávno bylo doplálo slunce na věžích starého hradu, když loubím olšovým podle potoka domů se vracel, nepřipomínaje si, za jakou příčinou si byl vyšel.

VIII

Oblita duhovou září z malovaných oken starožitné síně na ni se proudící, spočívala Ilda opět ve svém křesle u stolku pokrytého tentokrát místo kávovým

náčiním listinami a kresbami.

Vladimír seděl naproti ní, pomáhaje jí věci ty do desek rovnati. Nebylo dnes ponejprv, co takto proti sobě seděli v arkýři starého hradu bělotýnského, an hrabě opodál sám s sebou hrál „patience” nuděn jejich vyjednáváním, jež se mu zdálo rovněž tak jednotvárným, jako oběma mladým lidem zajímavým. — Bylať Ildu došla očekávaná zásilka z kláštera svaté Ildegondy a Vladimíra podobné zásilky, o které si byl psal na všechna místa, kdež věděl o ústavech směru takového.

K vyzvání starého hraběte dostavil se s nimi v bělotýnském zámku, přinášeje je hraběnce k nahlédnutí. Jak se jim těšila, jak horlivě se přebírala v haldách těch brožurek a zpráv výročních! Nemusil ji teprve žádati, aby je ráčila prozkoumati v zájmu věci, pro jejíž uskutečnění byl náhle vši energií své povahy zahořel: nabídla se k tomu sama, ba nabídla se, že mu podá podrobný písemný o nich referát, aby mu bylo lze doma podie libosti se svými náhledy jej porovnávat.

„Ale prohlédnu jen ty, které pocházejí ze zemí katolických,” oznamovala mu s pronikavým naň pohledem.

„Nebude to na újmu věci?” troufal si namítati. „Navštívil jsem velmi pozoruhodné ústavy v Německu a v Anglii, jichž zprávy měl jsem čest vám také přinést. I zprávy z Ameriky zasluhují uvážení svrchovaného.”

„Můj Bože,” zděsila se, „Američanky jsou ateistky, Angličanky a Němkyne bludařky — nechci s nimi nic mít. Jak pravím, prohlédnu jen zprávy ústavů katolických, ale vám již napřed, že žádná nebude lepší kláštera svaté Ildegondy.”

Jak roztomile jí svěhlost ta slušela! Neodporoval děle; vždyť nechávaje její náhled placiti, měl příležitost do jejího smýšlení tím hlouběji vniknouti, především však poznati, jak velice ji podnik jeho poutá, ba jak jí více a více k srdci přirůstá, jak zapomíná nad ním, žeť miadá, krásná, vznešená, osudem neblahým stížená, taktéž poukázaná jako ti, pro které teď s ním zároveň pracovala, aby život svůj trávila a skončila v ústavě veřejném, na štědrosti zakladatelů jeho závislém... Ale což již bylo vyjednáno, že život její nevezme jiný obrat než ten, že na ní nečeká los jí přiměřenější a hodnější?

Cím dále navštěvoval Vladimír Braný hrad bělotýnský, tím více, jak si pravil, se přesvědčoval, jaká to propast dělí miadou hraběnku ode všech žen, co jich kdy poznal, v nichž, jak sám sobě tvrdil, a jak všichni jeho známi zjistili, skutečně dosud nebyl nikdy ještě jiného miloval než hříčky pro kratochvíli mužů stvořené, více méně roztomilé a poutavé.

Bylo tomu skutečně tak? Mluvil sám sobě a svým přátelům pravdu? Při otázce té mimoděk se před ním vždy zaskvěla lepá dívčí postava, a on pak zaslechl ohlas zvonivého jejího smíchu, cítil, kterak se na něj sype déšť škádlivých střel, jimiž ho znala vždy tak doopravdy dopáliti, že splácel šíp pak ještě břitčím, smích výsměchem. Vždyť bylo přece dlužno jí ukázati převahu ducha mužského, nač tak ráda zapomínala. Mnohdy však se mu zdálo, že byl více než imponoval, že byl snad ranil, aspoň mu bylo, jako by ve květech nových žertů, jimiž po něm na to za pokutu házela, se chvěly místo rosy slzy pracně jen utajené. Ale nechť! Proč mu tak směle vzdorovala? Proč naň upírala pohled tak hrdý, když pozorovala, že se chvěje touhou stápněti ruku do těch proudů jejích vlasů, vlnám tekutého jantaru podobných? Ach, tyto vlasy! Pochopoval při pohledu na ně, že muži na východě ženám svým poroučejí, aby je po svatbě skrývaly. Pro hedvábnou zlatobrunátnou křtici tu otec jí jako malé děvčátko volával Leonilou, ostatní jej následovali, až přišlo v zapomenutí, jak vlastně pokřtěna.

Ano, působilo mu potěšení všemožně se jí mstiti za to, že jest tak málo ochotna zahráti s ním jakousi idylu nebo román, k čemuž byl přece tak příznivě naladěn. Či měl jí snad napřed slíbiti, že jí bude za to korunovati myrrou? Jaká to láska, nevzdá-li dívka srdce svoje bez rozmyšlení, bez podmínek, beze smíouvy, zaručující jí za to žádoucí odměnu?

Pokračování příští středu

SOKOLICE TÁBOR

konaly svou měsíční schůzi v pátek 7. května. Byla to schůze slavnostní, na které se rozdávaly odznaky členům a zároveň se oslavil Den matek a otců, proto byla běžná spolková agenda poněkud kratší.

Náš "Rummage Sale" se pěkně vydařil. Ve stali výchovné bylo vzpomenu to na vznik a zakladatelku svátku matek. Byla to Sarah Josepha Buell Hale, narozená v r. 1788, která k uskutečnění tohoto krásného svátku věnovala 26 let usilovné práce.

Župa Střední pořádá AKADEMII vybraných čísel v sobotu 22. května ve vyšší škole v Hinsdale. Naše jednota tam bude také zastoupena. Sokolice se zúčastní také Dne zdobení hrobů na Českém národním hřbitově a zájezdu do Lidic-Crest Hill k Ildickému pomníčku. Autobus do Lidic-Crest Hill vyjíždí v sobotu 12. června v 10 hod. dopoledne. Reservace přijímá cestovní kancelář Weber.

Za matky roku byly zvoleny sestry: Anna Napollitano a Valentinne Husak.

Příští schůze se koná v pátek 4. června. Účast všech je nutná.

Honoring
a friend or
loved one has
never been easier.

1-800-242-8721

The American Heart
Association Memorial Program.
An Investment in Life.

American Heart
Association

This space provided as a public service

Exploze bídy...

nevyskytuje.

Tyto postupy snad dokazují přesvědčivěji než cokoli jiného úpadek současné vědy i morálního balastu, který momentálně vládne světu.

Tato zločinná mocenská vrstva sleduje několik cílů: očistu světa od nadbytečné populace, stlačení ceny člověka na trhu práce na minimum a nakonec zbídačením většiny světového obyvatelstva upevnit pozice mocných — jde o jakýsi smysluplný návrat k feudalismu. Inu, už Nietzsche popíral myšlenku, že zločin je součástí velikosti. Nic nového pod sluncem.

K dosažení těchto cílů geostrategové naplánovali a dnes už veřejnosti prozrazují prováděná následující opatření: upevňují se pozice multinacionálních manažerských organizací, které ovládají národy a mají větší moc než profesionální politici, kteří jsou dnes v jejich službách. Zároveň s tím se svět rozděluje na tři hlavní oblasti: pacifický prostor, USA a Evropu, které mají být centry ekonomického růstu světa. O periferních centrech, doplňujících toto rozdělení, se zmiňoval Atari. Geostrategové předpokládají, že v takovémto uspořádání by měl pacifický prstenec pro budoucí ekonomický vývoj větší význam než Evropa. V tomto momentu se však také zakládá vzájemná rivalita, která se již projevuje. Evropa se proti takovému záměru pochopitelně staví a není s ním spokojeno zvláště Německo, které by se poté stalo jen jedním malým státem ve světě, a proto nabízí alternativní Německo—Sovětsko—Čínskou vizi. S tímto řešením by obě další zmíněné země souhlasily. Nesouhlasí s ním ale všechny malé země geopoliticky situované mezi tyto velikány, a nesouhlasí s ním ani USA, protože by to pro ně byla velká konkurence. Už tady je jablko sváru, které Orwell naznačil ve své apokalypse — permanentní válka tří kontinentů s vyrovnanými silami a s naprostým úpadkem morální, sociální, kulturní a životní úrovně.

Prozatím se cílevědomě tvoří, mnohonárodní chaotické etnikum v Evropě, kde se rozbíjí jeden stát za druhým. Za tím účelem vznikají již první regiony. Uvedme si jenom z našeho okolí jak má tato představa podle "Bruselských technokratů" vypadat. Chebsko je již začleněno do německé sféry vlivu — a moc se to neosvědčuje v praxi. Česká republika i Slovensko se podle těchto ryze ekonomických utopií mají stát součástí evropského celku. Místo těchto zemí má vzniknout alpsko-karpatský region Vídeň — Bratislava — Brno. Byl by to významný region ve středu Evropy, kde by měla být vysoká koncentrace multinacionálních aktivit a zájmů. Dalším regionem by měla být Praha jako mezinárodní metropole v této zóně, regiony by vznikly i v severní Moravě a ve Slezsku, a meziregionální centra by měla být situována také do Karlových Varů, Plzně a Českých Budějovic, atd. Dělení se nevyhne ani Německo, kde se pracuje na vytvoření drážďansko-lipského regionu, bavorského regionu s centrem v Mnichově, začlenění severu a jihu Polska do smíšených regionů. Takto rozparcelovány by měly být všechny země v Evropě a podřízeny jedinému centru v Bruselu, což je představa naprosto šílená.

Tento způsob dělení nebere v úvahu národní, sociální ani jazykové odlišnosti, rozdílnost kultur nebo tradic, jedná se pouze o prostorový systém. Ve skutečnosti však o děšivou manipulaci lidí a popření dosavadních civilizačních hodnot. Navíc je s tímto plánem po rozbití ekonomiky SNS spojeno zničení dosavadních klasických výrobních území. V České republice je již vymezeno 27 stagnačních oblastí, které se nevyhnou bídě. Ještě před nedávnem fungovaly docela úspěšně. Takže popření faktu, že jde o záležitost řízenou z jediného centra, je lež. Naše země jako silně přeindustrializovaná se má nyní věnovat hlavně posílení služeb, což vyvolá s rozbitím průmyslu vysoký nárůst nezaměstnanosti. Navíc po zbídačení Evropy většina těchto služeb zanikne, protože s úpadkem hygieny, nedostatkem prostředků, omezením výroby a rozbitím obchodu na ně nebudou již obyvatelé reflektovat.

Všechny tyto pokusy jsou motivovány snahou multinacionálních byznysmenů o rozšíření moci, trhu a zvýšení zisků. Má to být cesta ze současné odbytové krize. Politici a novináři, kteří veřejnosti všechna tato fakta zatajují, si však lehkomyšlně zahrávají s veřejným míněním. Jestliže se centrální hodnotou společnosti stává jenom výroba a spotřeba, prováděná všeobecným zbídačením, potom se dá čekat agrese nezaměstnanosti, a ta už sametová nebude. Naštěstí pro mocné si však 95% světové populace ještě neuvědomuje, že celosvětová krize, ohrožující samu podstatu současné civilizace, která se již pár roků připravuje, překoná svými ničivými důsledky všechny krize předchozí.

Proto se informační kanály tak intenzivně věnují reklamě sexu, drog, populární hudby, komerční zábavy, pořádání soutěží o ceny, nafukují podružné problémy a rozvíjejí laciné skandály kolem politiků. Tímto hlasitým balastem vyřazují z podvědomí lidí skutečně závažné a objektivní informace. Není náhodou, že informační kanály jako hlásná trouba moci úzce spolupracují se zpravodajskými službami nebo tajnou policií, případně jsou jimi infiltrované.

Kdyby se na celém světě národy začaly ptát svých vlád a parlamentů na jisté znepokojivé jevy dneška a požadovaly od nich vysvětlení, mohly by tyto destruktivní plány, na jejichž realizaci se již vynaložily miliardy dolarů, vyjít předčasně najevo. A tím by se pochopitelně zhroutily. Zároveň s tím by ve všech státech světa pozbyly moci současné vládnoucí struktury, které za žold pracují v nadnárodním zájmu proti svým vlastním národům.

Pro nás všechny by mělo být alarmující, že geostrategové počítají s ekocidou a genocidou, že jsou od počátku zakalkulovány v těchto jejich plánech. Tato dosud největší krize civilizace, pokud jí lidé včas nezabrání,

má kromě vyhubení nadbytečných miliard lidí přispět ke znásobení nejistoty a vykořenění těch, kteří přejíží, ke ztrátě jejich identity a tím k proměně v dobrovolné otroky.

Německý soud se obul...

"persekuční" činy, přiznal, že Blach nelhal o své minulosti, když dostal visum, aby mohl emigrovat do Ameriky (ve většině případů v průběhu slyšení údajných "válečných zločinců" soud jako podklad pro deportaci vynáší rozhodnutí, že obžalovaný lhal, aby se dostal do této země - pozn. red.).

Během bránění se deportačnímu výnosu byl Blach zatčen v jižní Kalifornii na podkladě žádosti o vydání stíhané osoby Německu; Německo jednalo v této věci na podkladě informací podaných úřadem OSI.

Blachovo zproštění viny přináší řadu klíčových otázek, včetně těchto:

1) vydáním Blacha Německu, byl vlastně Blach "zapůjčen" Německu pro specifický důvod, jimž bylo soudní řízení na podkladě specifické obžaloby; když byl nyní Blach zproštěn viny, Německo má povinnost vrátit ho do Spojených států;

2) Blachova deportace byla nařízena z údajných a nikoliv doložených činů, z nichž ho německý soud osvobodil. Co bude mít nyní přednost? Má rozhodnutí v kriminální řízení přednost před administrativním rozhodnutím civilní agentury (Immigrační a naturalizační službu — INS)? Znamená to tedy, že příkaz k deportaci je zrušitelný?

3) a protože Blach nelhal, aby si zajistil vstup do Spojených států, protože byl shledán nevinným z údajného nařčení, jež ho přivedly do této situace, a protože za svého života ve Spojených státech se ničeho nedopustil, bude mu dovoleno se vrátit zpět?

Úřad pro speciální vyšetřování — OSI — zastává stanovisko, že jakmile byl Blach vydán jinému státu, vstoupil v platnost deportační příkaz a proto se nemůže vrátit zpět. Úřad pro imigraci a naturalizaci — INS — dal Blachovo jméno na svůj seznam těch, kdož nemohou být připuštěni do USA (na stejném seznamu je bývalý rakouský prezident Kurt Waldheim — pozn. red.)

4) bude kritika OSI německým soudem dostatečným důvodem pro to, aby Blach zavedl soudní řízení proti americkému ministerstvu spravedlnosti za strádání, jemuž byl vystaven?

5) Nestane se toto zkušební případem vedoucím k objasnění sféry působnosti a podstaty mandátu daného OSI kongresem?

Za OSI se postavilo Středisko Simona Wiesenthala v Los Angeles. Přední pracovník centra Aaron Breitbart řekl novinám Orange County Register, že OSI byla "jednou z nejméně zkorumpovaných institucí ve Spojených státech". Dále řekl, že "Spojené státy nevyhostily Blacha ze země proto, že by byl vrah, ale že Blach byl vypovězen ze země proto, že zamlčel při vstupu do USA, že byl členem zbraní SS."

Jak ale již byla o tom zmínka, ani německý soud, ani INS nenazvaly Blacha lhářem.

Německý soudce Georg Eckert uvedl, že žalobce z OSI zpracoval svědka. Blachův americký právník Ronald Parker z Fullerton, Kalifornie, řekl, že zproštění Blacha viny je důkaz o šupáckém chování OSI. Na improvizované tiskové konferenci řekl zástupcům tisku: "OSI ví, že může provádět deportační řízení podobně jako velká porota a že se domůže toho, co chce. Kdyby tento Úřad pro speciální vyšetřování musel bojovat u skutečného soudu, věci by byly jiné. U soudu imigračního je to vlastně zadarmo."

ZLEVNĚNÉ ZIMNÍ CENY DO EVROPY:

- PRAHA \$509.00
- VÍDEŇ \$478.00
- FRANKFURT \$429.00
- MNICHOV \$429.00
- ŘÍM \$459.00
- PAŘÍŽ \$429.00
- Pro návštěvníky z Československa do 3 měsíců pobytu jen ... \$680.00

Pro zimní dovolené nabízáme mimořádně levné zájezdy na Floridu, Havajské ostrovy, Jamajku a do Mexika.

Lodní zájezdy (cruises) za velké slevy:
2 osoby za cenu pro jednu osobu.

ZAVOLEJTE NEBO NAPIŠTE O PODROBNÉ INFORMACE

WEBER TRAVEL AGENCY, Inc.

6805 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, ILLINOIS 60402

Telefon: 708-749-1333 — 1-800-886-7012

FAX 708-749-1350

VÁLKY A REVOLUCE JAKO ŽIVNOST

(dokončení z minulého čísla)

Zrození federálního rezervního systému

V 18. století obývaly rodiny Schiffů a Rothschildů společný dvojdům ve Frankfurtu, a Schiff se později pomocí Rothschildových peněz "zakoupil" do firmy Kuhn, Loeb and Co.

Paul Warburg začal 1907, v roce už zmíněné obrovské (a uměle vyvolané) paniky na peněžním trhu, psát a přednášet o nutnosti "reformy" bankovního systému USA. Byl při této kampani mocně podporován Nelsonem Aldrichem, který byl znám jako "makléř J.P.Morgana v Senátu". Aldrich se oženil s Abby, dcerou Johna D. Rockefellera.

Po panice z roku 1907 byl Aldrich jmenován vedoucím americké Národní měnové komise a pověřen studiem centrálního bankovního systému v Evropě. Při tomto "studiu" byl všemožně podporován skutečnými majiteli evropských centrálních bank.

Na sklonku roku 1910 zorganizoval Aldrich jedno z nejdůležitějších tajných setkání v celých dějinách Spojených států. Ve hře byla kontrola nad veškerým americkým hospodářstvím.

Přísně zakonspirované pozvánky k účasti na setkání obdržely tyto vybrané osoby: Henri P. Davison od firmy J. P. Morgan Company, Frank A. Vanderlip, prezident Rockefeller National City Bank, A. Piatt Andrew, zástupce amerického ministra financí, Benjamin Strong z Morganova bankovního trustu a Paul Warburg z Kuhn, Loeb and Company.

Tito muži se sešli proto, aby sestavili a napsali konečnou verzi doporučující zprávy pro Americkou národní měnovou komisi. Každý z členů této skupiny se vyslovil pro jedinou centrální banku jako ideální základní kámen měnového systému, a společně vypracovali koncept toho, co se později stalo známým pod názvem Federální rezervní systém.

Konkrétním výsledkem zmíněného setkání byla tzv. Aldrichova předloha zákona. Tento plán trval na tom, aby návrh zákona nesl jeho jméno. To se ovšem ukázalo jako chybný tah, protože předloha zákona s jeho jménem příliš jasně ukazovala na původce projektu-mezinárodní bankéře. "Aldrich Bill" (anglický název předlohy zákona-pozn. překl.) se nepodařilo v Kongresu prosadit, a musela být vypracována nová strategie.

Republikánská strana byla úzce spojena s Wall Streetem. Jediná naděje na zřízení křídlené centrální banky spočívala v tom, že by se myšlenka "oblékla" jako návrh opatření Demokratické strany k "odstranění moci internacionálních bankéřů" (!!) Šance k prosazení se naskytila u příležitosti presidentských voleb v roce 1912. President William Taft byl v úřadě nahrazen kandidátem Demokratické strany Woodrowem Wilsonem.

Muž za kulisami

Pro volební kampaň se sešly výrazné finanční příspěvky od mezinárodních bankéřů, mj. od Jacoba Schiffa, Bernarda Bachura, Henry Morgenthaua a Thomase Fortune Ryana. Mužem v pozadí, jakýmsi ovčáckým psem celého týmu a "hlídačem" W. Wilsona byl tajuplný "plukovník" Edward Mandel House. Jeho vojenská hodnost byla více méně "čestný titul", protože House nikdy v armádě nesloužil. Narodil se a vyrostl v Anglii jako syn finančníka s přednostními zájmy v USA, kde se rychle etabloval a byl pověřen prosazením Federálního rezervního fondu (maskovaného tehdy jako Aldrichova předloha) v Kongresu Spojených států. Označení E.M. House jako "muže za kulisami" je v tomto případě

naprosto přesné-jeho vliv na presidenta Spojených států Wilsona byl extrémně velký.

K zachování zdání, že zákon o Federal Reserve System je "lidová předloha návrhu zákona", obklopili finančníci celou záležitost pláštěm politické opozice. Celý trik nevyšel, protože Aldrich i Vanderlip (nejspíše z ješitnosti) vyrazili veřejnosti, že jde o jejich vlastní předlohu zákona.

Téměř o čtvrtstoletí později se k tomu vyjádřil Vanderlip: "I když tehdy Aldrichova předloha zákona (pod názvem Aldrich-Bill) v Kongresu neprošla, přesto byly všechny její důležité body obsaženy v pozdějším zákonu o Federálním rezervním systému, který byl v Kongresu schválen.

Ve veřejnosti i v Kongresu existovala sice skutečná opozice proti přijetí tohoto zákona, ale její význam se naprosto nedal přirovnávat k moci, kterou disponovali navrhovatelé zákona a mezinárodní bankéři v pozadí.

Jako předseda Federal Reserve System v prvních letech jeho existence působil Benjamin Strong, jeden z účastníků již zmíněné supertajné konference z roku 1910.

Jakou moc získala od doby svého vzniku americká "Centrální banka"? Federal Reserve System (zkratkou "Fed") kontroluje množství oběživa ve Spojených státech včetně úrokových sazeb a těmito nástroji manipuluje celé hospodářství USA; rozhoduje o deflaci nebo inflaci, a nechává padnout nebo stoupat burzu. Ani americký prezident nebo ministr financí, tím méně Kongres mohou zasahovat do činnosti "Fedu", který řídí všechny finanční otázky Spojených států. Ve skutečnosti je tedy Federal Reserve System zcela nezávislá, nekontrolovatelná moc uvnitř současných USA.

Mezičasem se z pouhého snu zlatého a diamantového magnáta Cecilia G. Rhodes (1853-1902) (byla po něm pojmenována tehdejší Rhodesie v jižní Africe-pozn. překl.) o "Novém světovém pořádku" vyvinula v Anglii tzv. Round-Table-Organisation (česky přibl. Společnost kulatého stolu - pozn. překl.). Rhodesův životopisec, Sára Milkínová, o něm psala: "Jediným Rhodesovým přáním a snem bylo, vládnout celému světu".

Round-Table-Organisation (Společnost kulatého stolu)

Prostřednictvím jím kontrolované světové vlády by se Rhodes a jeho mezinárodní bankéřští partneři zmocnili prakticky veškerého světového bohatství.

Základním dokumentem k tomu bylo sedm testamentů, které Rhodes postupně zanechal mezi 24. a 46. rokem svého života. Nejznámějšími z nich jsou první testament (tzv. "Secret Society"), dále třetí, jímž všechno odkazuje lordu Rothschildovi (1988), který byl financielem Rhodesových důlních společností, a konečně jeho poslední testament, jakási poslední vůle, již zakládá Rhodesovu nadaci.

Zřejmě ze strategických důvodů se lord Rothschild stáhl do pozadí a byl zastoupen v této tajné skupině svým zetěm, lordem Roseburym, který byl v poslední vůli C. Rhodes určen za důvěrného správce nadace.

Tato tajná organizace byla vybudována a zorganizována podle vzoru stále se zúžujících kruhů, tj. že v širším kruhu osob byl užší kruh pečlivě vybraných osob, v něm další aid. Organizace byla pomocí Rhodesových peněz zřízena v roce 1891. V jejím čele měl jako prezident stát C. Rhodes. Stead, Brett Esher a Alfred Balfour, Harry Johnston, lord Rothschild, Albert Grey a další osoby byly na listině potenciálních členů tzv.

Kruhu vyvolených, zatímco "vnější kruh" s názvem Spolek pomocníků byl později Milnerem zorganizován jako skupina "Round-Table".

Skupina Round-Table pracuje v skrytu na nejvyšší úrovni britské vlády, kde ovlivňovala zahraniční politiku, mj. také vstup Anglie do války a způsoby a cíle jejího vedení.

Koncem této války bylo jasné, že organizace Kulatého stolu musí být podstatně rozšířena. Lionel Curtis proto založil v Anglii samotně i v každém z britských dominií po jedné "pobočné organizaci" pro stávající Kulatý stůl. Tyto pobočky dostaly společný název "Royal Institute for International Affairs" (R.I.I.A.) (česky přibl. "Královský ústav pro zahraniční záležitosti" - pozn. překl.). Jádrem těchto poboček ve všech správních celcích byly stávající, ale skryté skupiny Round-Table-Organisation.

Podobná pobočka byla založena také v New Yorku a dostala název "Council on Foreign Relations" (CFR) a ve spojení s malou skupinou Kulatého stolu vytvářela krycí fasádu pro J. P. Morgana and Company.

Pro tíživostivé sny bankéřů

Američtí organizátoři byli ovládnuti velkým množstvím Morganových "expertů", kteří se zúčastnili pařížské mírové konference (po skončení I. svět. války - pozn. překl.) a navázali tam úzké styky s odpovídající skupinou anglických "expertů", kteří ovšem sami byli najati Milnerovou skupinou. A skutečně také byl nám už známý "plukovník" House hostitelem Angličanů a Američanů ze skupiny kulatého stolu při klíčové schůzce 19. května 1919 v pařížském hotelu Majestic.

Ve 25. výroční zprávě CFR čteme o zakládacím aktu v Paříži toto: "Institut pro zahraniční záležitosti, založený roku 1919 v Paříži, měl od začátku dvě větve - jednu ve Spojeném království, a jednu v USA.

Později byl změněn plán v tom smyslu, aby se vytvořila zdánlivá autonomie, protože se nezdálo být moudré, zřídit jediný institut s více odbočkami. Bylo výhodné vytvořit obraz tak, jako by americký CFR a britský R.I.I.A. byla nezávislá grémia, a tudíž aby se veřejnost nepohoršovala nad tím, že obě instituce v USA i Británii jsou ve skutečnosti pouhé odnože Kulatého stolu.

Nejvýznamnějšími finančníckými dynastiemi USA po první světové válce byly vedle Morgana and Co. tyto rodiny: Rockefeller; Kuhn, Loeb and Co; a bratři Brown Bros. Harriman. Všechny tyto rodiny byly zastoupeny v CFR.

K zakládajícím členům CFR patřily tyto osobnosti: Paul Warburg, Jacob Schiff, J. P. Morgan a John D. Rockefeller. Jsou to ti sami muži, kteří uvedli na svět Federální rezervní systém (viz odst. "Zrození Federálního rezervního systému" a následující - pozn. překl.).

Je těžké uvěřit tomu, že by muži, kteří založili R.I.I.A. a CFR, tak učinili jenom proto, že by nevěděli co počít se svým časem a penězi. Mnohem pravděpodobnější jistě bude, že R.I.I.A. a CFR měly být nástroji k uskutečnění tíživostivých snů těchto mužů.

Příprava druhé světové války

V čase schylující se války používala organizace svůj vliv k tomu, aby nebyly Hitlerovi kladeny překážky při uchvácení Porýní, Rakouska a Sudet. Vypuknutím nové světové války by se totiž výrazně zvýšily šance pro nastolení "světového socialismu". - Hitlerův nástup k moci byl financován nejdříve prostřednictvím Walbergem ovládané Mendelssohn Bank v Amsterdamu, později přes J. Henry-Schroeder-Bank, která měla filiálky ve Frankfurtu, Londýně a New Yorku. Hlavním společníkem Schroederovy banky byla firma Sullivan and Cromwell, k jejímž nejstarším společníkům patřili bratři John F. a Alan W. Dulles.

Tyto skutečnosti nejsou zas tak překvapivé, když si vzpomene, že mnozí ze zde zmiňovaných bankéřů dělali prakticky to samé, jako při financování

bolševické revoluce roku 1917. Nejen Max Warburg, který tehdy řídil na Rothschildy propojenou frankfurtskou banku, ale také např. Jacob Schiff pomáhal financovat tuto revoluci.

V newyorském časopisu "Journal American" z 3. února 1949 čteme: "Vnuč Jacoba Schiffa, John, dnes odhádne, že starý pán investoval kolem 20 milionů dolarů do konečného vítězství bolševismu v Rusku." (Odhad v relacích k roku 1917 - pozn. překl.).

Také lord Alfred Milner byl účastníkem této velké partie. Žádná revoluce nemůže mít úspěch bez organizace a bez peněz. "Utlačené masy" mohou dodat jen málo z toho prvního, a nic z toho druhého. O oboji se však mohou postarat mezinárodní finančníci.

Naskytá se otázka, co vlastně tedy mohli tyto mezinárodní bankéři získat financováním revoluce v Rusku? Možná náhodou, možná ne, ale každopádně bylo Rusko v té době jedinou velkou evropskou zemí bez centrální banky.

Ti sami lidé pak na konferenci ve Versailles po válce rozdělili Evropu a nakonec připravili scénu pro inscenaci II. světové války.

R. 1933 byl jimi Franklin D. Roosevelt přinucen k oficiálnímu uznání Sovětského svazu, a tím k jeho záchraně před finančním zhroutilím, zatím co ve stejné době byly na obou stranách Atlantiku podepisovány obrovské úvěry pro Hitlerův režim.

R. 1941 spěchala Amerika na pomoc svému "spojenci" Stalinovi.

R. 1943 zasedala konference v Teheránu, kde se jednalo o pozdějším rozdělení světa po této "válce všech válek".

R. 1945 byla potom v Postupimi dopracována také politika vůči Číně, o čemž později Owen Lattimore stručně řekl: "Problém byl v tom, jak projednat řešení čínské politické otázky bez toho, aby to snad později vypadalo, že Spojené státy vykonávaly nějaký nátlak."

Vylíčení postupu, který CFR prakticky převzal řízení amerického ministerstva zahraničních věcí, najdeme v publikaci č. 2349 amerického State Department s názvem "Zpráva pro presidenta USA o výsledcích konference v San Franciscu". Jejím autorem je ministr zahraničí Edward R. Stettinius (CFR) a byla adresována na presidenta Spojených států H. Trumana.

V pozadí OSN stojí bankéři

Nejméně 47 členů CFR se nacházelo v delegaci USA na zakládající konferenci Organizace spojených národů (OSN) v San Franciscu roku 1945. Ke skupině CFR mj. patřili: Harold Stassen, Harry Dexter White, Owen Lattimore, Alger Hiss, John J. McCloy, Nelson Rockefeller, Philip Jessup, Dean Acheson, John Foster Dulles a John Cater Vincent.

K největším bankovním organizacím, které mají v současnosti své lidi v CFR, patří mimo jiné: Kuhn, Loeb and Co.; Lazard Frères (bezprostředně spojený s Rothschildy); Dillon Read; Lehman Bros.; Goldman and Sachs; Chase Manhattan Bank; Brown Bros. Harriman; First National City Bank; Chemical Bank and Trust; Manufactures Hanover Trust Bank.

Podobně je to s největšími průmyslovými koncerny: Standard Oil; IBM; Xerox; Eastman Kodak; General Electric; Pan American; Firestone; US-Steel a další.

V CFR jsou pochopitelně také zastoupeny: Fabian Socialist Americans for Democratic Action (A.D.A.); Socialist League for Industrial Democracy (L. I. D.); United World Federalist (U.W.F.). Tyto tři organizace patří jasně k levému křídlu americké politiky!

Socialističtí odboroví předáci, jako zemřelý Walter Reuter, David Dubinsky a Jay Lovestone jsou stejně také členy CFR. Přitom jsou teoreticky tyto muži a organizace zdánlivými arcinepřáteli výše jmenovaných bank a koncernů!

NEMOVITOSTI

MIKI SPIGL

Cermak Road Realty

6226 W. Cermak Rd.
Berwyn, IL

Jestliže zamýšlíte prodat majetek, ohodnocuji zdarma v chicagském okolí. Procenta jsou velmi nízká, chcete-li koupit. Volejte 708-484-4800 nebo domů 708-562-7605

PRONAJME SE

Cicero 57th Ct. near Cermak, 5 rooms, 1st. floor. Neat couple, no children. Stove, carpeting, garage, utility not incl. \$350.00 mo. 652-1469 call after 4 PM.

SEZNÁMENÍ

K VÁŽNÉMU SEZNÁMENÍ
Svobodná, 34-letá, žijící v Kalifornii hledá vážné seznámení s upřímným mužem. Prosím dopis do redakce. Zn. Kalifornie.

Kde možno koupit HLASATEL:

- **Minařik Bakery**
5832 W. Čermák Rd., Cicero
Pouze nedělní
- **Brookfield (Minařik II.) Bakery**
9213 Broadway, Brookfield
Pouze nedělní
- **Austin a Čermák Rd.**
Cicero — stánek
- **Prague Sausage & Delicatessen**
6312 W. Čermák Rd., Berwyn
Pouze nedělní
- **Redakce Hlasatele**
6426 W. Čermák Rd., Berwyn
- **The European Village, Ltd.**
6531 W. Čermák Rd., Berwyn
- **Roh Oak Park & Čermák Rd.**
Berwyn — stánek
- **Čermák Rd. & East Ave.**
Berwyn — stánek
- **26th & Ridgeland**
Berwyn, stánek — nedělní
- **V New Yorku: Candy Store**
1437 - 1st Ave., New York, NY

GOOD INCOME

BERWYN

DELUXE BRICK 2-FLAT

N.E. corner 21st/Highland Mtnt conditlon. Each flat has 6 rooms, 3 BR, flreplace, hardwood floors, pantry, enclosed rear porch. Basement rec room w/full bath, 2 car brick garage. \$189,500. Shown by appt. BY OWNER. 749-1882. Respond In English, No Real Estate, please.

PŘIJME SE

PŘIJME SE:

Bohemian Garden Restaurant přijme servírku na plný úvazek (full time). Musí mluvit anglicky. Call 960-0780, ask for Jackie or Lída.

Přijmu mladší ženu (23-30.) jako bartender — 40 hod. týdně \$260-\$300 plat, mluvit česky nebo polsky - tel. 1-312-777-2943 after 4 PM, 3147 No. Central Ave., Chgo, Ill. 60634.

Přijmu ženu na ošetřování starší ženy a na lehkou domácí práci. Telefon 485-0304.

HELP WANTED:

Restaurant Lemont looking for kitchen help and waitress. Ask for Geri, 708-251-7570.

*Poslouchejte
Československou
půlhodinku
na radiové stanici
WCEV 1450 AM*

*každou
středu a pátek
v 8.05 večer
řídí Jerry Jirák*

Předvolební strategie OH

František Růžička

Kam kráčí a kterým směrem se ubírá současný vývoj "pohrobka OF"? Sledujeme-li podrobněji zprávy, můžeme být ujištěni, že ani toto politické hnutí občanů se nevyhlo vnitřním problémům a rozkolům. Na zasedání rady OH v Táboře zazněla libivá slova, ze kterých by řadový občan mohl být nadšený. Tajná jednání Klaus — Mečiar jsou označována za "poněkud partyzánský způsob". Za největší nebezpečí pro demokracii v ČR je považováno "její zkorumpování". U transformace by měl být kladen důraz na její "morální stránku" a tak by se dalo ještě pokračovat.

Snad si jihočeský občan (nejenom) ještě vzpomene, jak poslední volby dopadly a s jak žalostnými výsledky z nich OH vyšlo. Proč? Protože již tehdy bylo voličům jasné, že právě představitelé OH mají lví podíl na vývoji ve státě. Oni se zasloužili o zakonzervování komunismu u nás a oni spolupoložili základy pro budování nové zkorumpované demokracie. Kdo by si nevzpomněl na brilantní ekvilibristické kousky bývalého premiéra ČR. Když už viděl, že mu teče do bot, použil obvyklou předvolební strategii k ovlivnění voliče. Zaštitil se betonovým valem JE Temelín, o kterém jeho kabinet po celou dobu svého panování nedokázal rozhodnout. Ne nadarmo jsme o jeho vystoupení na JETE v květnu 1992 psali v čísle 4 Hlasu svědomí se závěrečným poučením: "Zamyslete se s námi". A jsme u merita věci. Nevyšlo to tehdy, mohlo by to vyjít dnes. A proto je tady Tábor, jeho husitské tradice a znovu strategické téma — JETE. Jihočeši jsou již nalomeni a novináři využívají každé příležitosti přiložit polínko, vždy na nomenklaturní kádry bylo vždy spolehnouti.

S odstupem doby si OH dodalo znovu odvahy. Trvá na zastavení stavby a ústy svého předsedy uvádí, že se dostavuje pouze z důvodu, který by mohla použít i Štrougalova anebo Adamcova vláda (a nebyli to tak náhodou vaši kamarádi?).

Jako jeden z prvních se na scéně (na stránkách regionálního tisku) objevuje Martin Bursík, ekolog a místopředseda OH. Není mým záměrem diskutovat k odborné stránce věci — k tomu máme skutečně odborníky. Jen žasnu, když píše, že není informován. Žasnu, že to říká ekolog a místopředseda politické strany. Jako občan a volič považují již dnes jeho případnou kandidaturu za odškrtnutou. Jednak — otázku již měl dávno vyřešit premiér Pithart (a nikoliv shodit pod stůl — ale on dobře věděl, že by se z toho ještě mohl vytřískat politický kapitál) a za druhé — já sám viděl stohy podkladových i propagačních materiálů a slyšel nespočetné hodiny diskusí a besed. Žel — je těžké "diskutovat" s tím, kdo diskutovat nechce, ale jen odmítá (i to jsou slova páně Pithartova). A novináři? Proč by to tiskli — i jim současný stav maximálně vyhovuje. Mají stále o čem psát (tehdy v roce 1981 jim to jejich strana nedovolila) a občas si něco přivydělají formou "PI" (placené inzerce). Máte pravdu v zásadní věci: "je to systematické podceňování občana" (ale i oblbování).

O něco později se na scéně objevuje bývalý ministr životního prostředí ing. J. Vavroušek. Aspekty o tom, proč neudělal to a to v době svého ministerského úřadování by byly stejné. Chápu — bylo nutné cestovat po světě, to už je úděl ministrů. Nechápu — proč ale dnes doporučuje občanům, aby sestavili občanskou petici a vyvinuli na vládu tlak. Kritizuje Klausovu vládu za projev arogance a moci. Uvádí, že vláda žije v iluzi a to je stejně nebezpečné jako předtím (za komunistů), že byl udělán kozel zahradníkem... atd. Mohlo by se dlouze pokračovat, dokonce i bojovnice proti JETE redaktorka Z. Jiranová poznamenává, že jeho vystoupení mělo samozřejmě velmi dobře znatelný politický podtext, čímž se OH netajilo. Dokonce oslovilo občany, aby si rozmysleli, koho budou příště volit...

Dalo by se psát o mnohých souvislostech (zda ten kozel zahradníkem nebyl udělán již v listopadu v Laterně), my však nemáme tolik prostoru jako regionální denní tisk (také vaše zásluha, soudruzi z OH). A tak jen na závěr. — Páni exministři, vaše vláda už tady byla a nepřinesla řadovému občanovi o mnoho víc, než ta komunistická. Snad jen naivní představy o soudobém kapitalismu, neexistujícím komunismu, o zdánlivé svobodě projevu a možnosti cestování se skrývají polotvrdeho chleba štanglí tvrdého salámu po světě. A nebo ... ale o tom až zase příště.

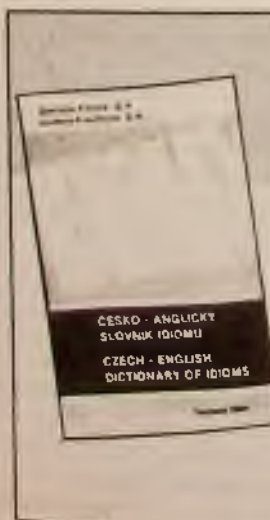
Česko-anglický SLOVNÍK IDIOMŮ

a ustálených rčení metaforických, obrazných a lidových

Po Anglicko-českém slovníku idiomů vychází česko-anglická verze, která je určena především potřebám a požadavkům uživatelů aktivních, kteří anglicky nejen mluví, překládají, ale i píší, řopř. vyučují.

Oba tyto slovníky jsou unikátní tím, že jsou to vůbec první slovníky tohoto druhu a nemají je ani země s mnohem příznivějšími vydavatelskými možnostmi. Česko-anglický slovník je zároveň podrobným rejstříkem slovníku anglicko-českého.

Cena činí 41.00 kanadských dolarů, včetně poštovného. Do USA a jiných zemí činí cena 40.00 US dolarů, rovněž včetně poštovného. Knihu obdržíte obratem po zaslání peněžní poukázky (money order) na adresu: Břetislav Kroulík, 30 Teesdale Place # 2008, Scarborough, Ont., Canada, M1L 1L2

102

PŘEKLADY

IJK

Translation Service

z češtiny do angličtiny a naopak

☆☆☆

I. J. KOVAR

P.O. Box 313

Riverside, IL 60546

or call

(708) 442-7115

VÁLKY A REVOLUCE JAKO ŽIVNOST

Mlčení masových médií

Ačkoli se formální členstvo CFR skládá z přibližně 150 známých a uznávaných jmen světové politiky, průmyslu, masových médií, stejně jako nadací a akademií a univerzit, přesto, že tato organizace od časně F. D. Roosevelta svými lidmi obsadila početné klíčové pozice a že od šedesátých let operuje doslova na nejvyšší úrovni – můžeme se o její činnosti a členstvu dočíst ve velkých světových novinách doslova pouze v hrstičkách článků.

Jsmo přesvědčeni, že by se CFR dostalo obrovské publicity ve sdělovacích prostředcích, kdyby si to ovšem sám přál. Důkazem toho je skutečnost, že ve všech rozhodujících masových médiích má své spolehlivé zástupce.

Totéž pozoruhodné mlčení masových médií platí nejen o CFR, ale i o R.I.I.A. Nejsme schopni uvést oficiálně ani jediné jméno jeho současných členů, protože R.I.I.A. od roku 1931 neuvěřitelně zůstal jmenný seznam svých členů. Kopie seznamu členů R.I.I.A. k roku 1931 se nachází v Britském muzeu.

Stejně tak se dá pouze dedukovat o tom, jakým způsobem a čím prostřednictvím je Moskva kontrolována New Yorkem, Londýnem a Paříží. Velkou část této kontroly nepochybně představuje její hospodářská forma – mezinárodní bankéři mají a znají mnoho způsobů, jak využívat a udržovat celkovou bídu v zemích Sovětského svazu. Zdá se velice pravděpodobné, že transfer kapitálu jim umožnil nejen nastolit a etablovat bolševismus v Rusku, ale že je současně i prostředkem k jeho kontrole.

Na tomto místě by mělo být ještě závěrem řečeno, že „světová kontrola“ není výhradně záležitostí mezinárodních bankéřských kruhů, i když mají bezesporu největší podíl na tomto plánu. Musí se proto pečlivě rozlišovat mezi volnou hospodářskou soutěživostí, a mezi monopolním finančním kapitalismem, abychom se ve svém úsudku nedopusili nenapravitelné chyby.

Z knihy Petera Blackwooda
Das ABC der Insider
pro Dnešek vybral a přeložil
Jaroslav Voříšek •

DNEŠEK

Malá úvaha o nutnosti monarchie

V dnešních podivných dobách, kdy člověk otevřeného rozumu a spravedlivého srdce vidí a cítí, že svět je ve zmatku, že nic není tak, jak má být, že všude vládne chaos, anarchie, vzpoura a nenávisť, a marně se plá proč se zločin netrestá, proč se stále jen vedou plané řeči o morálce a humanitě bez výsledku, je potřeba podívat se zpět do doby, kdy přirozený pořádek světa byl samozřejmostí.

Současné lidstvo je neustále zpracováváno hromadnými médii a denně přesvědčováno o správnosti a nutnosti demokracie. Neustále jsou zdůrazňována lidská práva, demokratické principy, pluralita názorů, všechny druhy svobody a různé jiné vymoženosti moderní společnosti, které jsou však v praxi naprosto nepotřebné a slouží pouze ke zmatení a dezorientaci člověka a k odvedení jeho pozornosti na falešnou stopu. Vždyť k čemu je člověku zaručené právo na život, jestliže se stane obětí cikánského pouličního gangu? Toto právo slouží pouze jako na pohled uslechtilá záminka ke zrušení trestu smrti a tím vlastně k ochraně zločinců.

K čemu je zaručené právo na svobodu slova? Slouží pouze nemravným a bezcharakterním pisálkům k šíření svých zmatených výplodků a plácání nesmyslů. Pokud se však někdo dotkne tématu skutečně podstatného, je vládcem po psychiatrech a soudech a žádné právo na svobodné vyjadřování mu nepomůže. Podobně je tomu s tzv. demokratickými principy. Tyto slouží pouze k poštvání jedněch proti druhým a třetích proti oběma, zatímco někdo skrytý má už dávno moc pevně v rukou.

Uvedenou modelovou situaci vidíme na naší politické scéně. Zatímco

Uvedenou modelovou situaci vidíme na naší politické scéně. Zatímco v parlamentě probíhají nekonečné diskuse, národní majetek je rozprodáván mezinárodnímu kapitálu, a zločinecké syndikáty veselé žmelí rum a cigarety, čímž způsobují obrovské daňové úniky. Stát byl rozdělen aniž se kdo koho ptal a vše šlo ráz na ráz. Není však vůbec jasné komu to slouží, národu jistě ne.

Z řečeného jasně vyplývá, že za současného systému organizace společnosti a vlády nelze situaci řešit, a to už proto, že lidé ve vedení státu na jejím vyřešení nemají zájem, a ani toho ostatně nejsou schopni. Veřejnost se pak jen dívá co všechno je možné, ale nemůže nic změnit, protože její touhy a názory ve skutečnosti nikoho nezajímají, lidé nejsou jednotlivci, jelikož jsou zatažena do politických divadelních rozporů a nechají se snadno ovládat pomocí masmédií. Nikdo nedokáže říci, kdo konkrétně v zemi vládne, komu jeho vláda slouží a co si tento tajemný vládce (vládcové) zmanou se zemí udělat.

V jakém protikladu současnosti stojí středověká realita křesťanských monarchií! Panovník zde byl naprosto viditelný a nikdo nemohl o jeho osobě a úmyslech pochybovat. Cokoliv vykonal, vše bylo pro dobro jeho království. Jeho postavení lze srovnat s postavením majitele zahrady. Žádný zahradník nezplundruje svoje záhony, ani nerozprodá za pakatel stromy ve svém sadu. Právě tak bylo v přirozeném zřeteluh vládaře, aby zem vzkvétala a nesla plody, protože čím bohatší stát, tím bohatší král. Co bylo dobré pro stát, bylo dobré pro krále a naopak.

Prvním předpokladem prosperity

země je pořádek. O ten se v monarchiích velmi dbalo a pokud byl pořádek v zemi rozvrácen válkou nebo neposlušností, každý panovník se v první řadě snažil jej obnovit. Zločiny proto byly tvrdě trestány. Moderní humanisté se nad tehdejšími tresty pozastávají, ale je nutno si odpovědět na otázku, zda je lepší nechat zločin nepotrestán, jak je dnes zvykem, nebo ho trestat tvrdě až drakonicky a tím varovat případné další rušitele pořádku.

Středověký král byl suverénním vládcem ve své zemi, nepodléhal parlamentu, ani ničemu podobnému. Jak je možné, že Evropa nezná zpupné krutovládců v orientálním stylu? Příčinou je naprostá provázanost mezi mocí světskou a církevní a posvěcení krále jako světského vykonavatele Boží vůle. Na tomto principu víceméně stály všechny evropské monarchie středověku. Například Karel IV. ve svém životopise definuje své poslání takto: „Regnare est servire Deo“ – Král je sluha Boží. Je to, jak sám poznamenává, citát vzatý ze sv. Augustína. V tomto smyslu pak byly konstruovány všechny modely panovníků, jež měly zachovat potomstvu příklady jak vládnout. Nejenom zmíněný životopis Karla IV., ale i podobná sepsání Jaima I. Aragonského, Ludvíka IX. Francouzského, Sancha IV. Kastilského, Pedra Aragonského aj. měla postavit před oči čtenářů živý příklad křesťanského panovníka.

Sv. Augustin také napsal: „Není-li v nich spravedlnost, co jsou státy jiného, než velká lotrovství?“ Jakoby popisoval naši dnešní situaci.

Velkým a krásným ideálem středověku se stal křesťanský universalismus, jehož praktickým vyjádřením bylo universální papežství a universální císařství. Poměr těchto dvou vrcholů jedné hory byl chápán dualisticky, obrazně formou klipsy, jejímiž ohnisky bylo papežství a císařství. Tento způsob nazírání na výkon moci umožnil vytvoření Svaté říše římské, která se stala společenstvím rovnoprávných národů, sjednocených společným duchem, jedinou vírou a jedním názorem na svět. Sdíleli jej všichni bez výjimky a spočíval na uznání nábožensko-metafyzické závislosti člověka na Bohu. Existovala jen jediná, pro všechny lidi závazná pravda: jeden nejvyšší mravní zákon a jedna rozhodující morální autorita na zemi, Církev, před kterou se všichni skláněli. Všeovládající myšlenka společenství neodporuje skutečnosti, že jsou na světě hříšníci a heretici. Dbalo se jen, aby nezničili jednotu Západu. Inkvizice a pronásledování kacířů sloužily k tomu, aby zabraňovaly všem pokusům o narušení křesťanské jednoty, která byla pokládána za bezpodmínečně nutnou (a která by byla i nyní potřebná).

Idea císařství a potažmo i království spočívala ve službě Bohu a ochraně Církvě a samozřejmě upevňování státu. Karel Veliký byl prvním králem (od roku 800 císařem), který takto spatřoval svůj vladařský úkol a shrnul jej roku 796 v listě papeži Lvovi III. těmito slovy: „Naším úkolem je navenek všude chránit zbraněmi svatou Církev Kristovu před útoky pohanů a před zpusošením od nevěřících a uvnitř zajišťovat všeobecným uznáním katolické víry. Vaší úlohou je podporovat naši válečnou službu rukama pozdvíženými k nebi, jak to činil Mojžíš, aby křesťanský lid vaší přímluvou všude dosahoval vítězství nad nepřáči.“

Z vědomí křesťanské pospolitosti Západu vzniklo křížácké hnutí. I když jeho vojenský úspěch byl, vzhledem k vynaložené námaze a obětím ne-

patrný, ideový zisk byl obrovský. Výpravy mocně posílily vědomí křesťanského společenství, rozšířily evropský obzor stykem s cizími kulturami a tím podpořily rozvoj vědy, zvláště pak filozofie a teologie. Rytířstvo chápalo myšlenku dobytí Svaté země a boje proti islámu hluboce křesťansky a misijně. Dobyť Jeruzaléma Turky r. 1071 a trpké stížnosti poutníků na nové pány Svaté země působily jako apel na obecné křesťanské svědomí. Když se nepřátelský tlak na Konstantinopol stal hrozným a císař Alexius I. poslal do Říma naléhavou žádost o pomoc, všechny národy Západu se na výzvu papeže Urbana II. spojily jedinou ideou: jít na pomoc východním křesťanům a vyrvat mohamedánům zemi, kde žil Kristus.

Po mnoha obrovských útrapách a krvavých bojích se v červenci 1099 podařilo křížákům dobytí Jeruzalém. Ale jejich hrdinské úsilí těžce zatížilo krvavý masakr, který tam rozpoutali. Nesmírná námaha při tažení vyprahlými pouštěmi a neustálé zákeřné přečiny způsobily rytířům neobyčejně velké ztráty a vyžádaly si obrovskou daň krve. Nastřádané rozhořčení a podrážděnost propukly při útoku na Svaté město v naprosto nekřesťanském masakru nevěřících. K takovému násilnostem, pramenícím z mravní bídy, docházelo při křížových taženích i později. Kdo však může posoudit, co se odehrálo v těchto drsných a duchovně téměř nevzdělaných válečnicích, když se v nich náboženské zánícení mísilo s neúprosným bojem na život a na smrt? Faktem zůstává, že křížáci, kteří se vydávali na výpravy a vraceli se z nich, brali na sebe kříž kvůli Kristu, snášeli nekonečná nebezpečí a útrapy a v nábožném putování prožívali chudý život Vykupitele. Pochybují, že by se našlo jen několik z řady dnešních horlivých kritiků křížových tažení, kteří by byli ochotni podat třebe jen zlomek obětí, které museli podstoupit tito hrdinové víry.

Jestliže středověké monarchie byly velkým krokem vpřed k duchovní jednotě, nástup reformace a později zejména republikanismu byl stejně velkým krokem zpět, krokem k duchovnímu i morálnímu rozvratu a úpadku, ke ztrátě tradičních vysokých duchovních hodnot, k vnitřnímu rozdělení národů a jejich oslabení a demoralizování věčnými nikam nevedoucími politickými žabomyšlemi vojny.

Janem Husem začíná nástup reformace v Čechách a tím i budoucí, zatím netušený, nástup osvícenství a rozpad silných křesťanských monarchií. Rokem 1415 také de facto začíná odklon od morálních hodnot a jejich nahrazení materiálními. V tomto roce se uvolnil onen pověstný kamínek, který strhne lavinu. Hus svou vzpourou proti Církvě a svou zatvrclostí ukázal cestu dalším heretikům Lutherovi, Kalvinovi aj., kteří dokončili dílo, totiž ducha křesťanské jednoty a sounáležitosti nahradili duchem revolty a nenávisti. Vnesením tohoto revolučního ducha nastal všeobecný úpadek spirituálních hodnot a přes osvícenství a volnomyslenkářství se dospělo až k ateismu, který je popřením Boha a jeho zákonů a nese s sebou ztrátu křesťanské morálky i všech z ní plynoucích tabu a zábran. V soudobé praxi to znamená neúnosnou kriminalitu, pornografii, potratovost, rozvodovost, obchod s drogami a bílým masem. Nástupem osvícenství, započaté s rozbitím monarchií dokončené zbavení Církvě výkonné moci, bylo zaviněno, že Církev

je v situaci, kdy musí trpně přihlížet, jak se lidstvo noří stále hlouběji do bahna a nemůže nijak zasáhnout. Vliv křesťanství na společnost je dnes velmi nedostatečný. Jestliže v současnosti tvoří Ekumenickou radu církví na dvě stě různých církví, církvíček a sekt, tento fakt sám o sobě vytváří předpoklad, že taková organizace bude kdykoliv lehce vtažena do vnitřních sporů, takže je naprosto neakceschopná a ta tolik žádaná a chlebná jednota v Kristu není nikdy možná. Jediný způsob, jak situaci řešit, spočívá v tom, aby si všichni členové těchto různých sekt uvědomili, že je jeden Kristus, jedno Evangelium, jedna církev a jeden Petrův nástupce, který má legitimní oprávnění, dané Kristem, spravovat Boží záležitosti na zemi. Tzn., že je také jeden výklad víry a tento musí každý křesťan přijmout. Pokud ne, nemůže se zvat křesťanem, protože toto slovo označuje Kristova pomocníka a sluhu. A sluha, ten poslouchá svého pána, neodporuje Mu a nepřekrucuje Jeho slova, nepochybuje o nich, ani si je nevykládá po svém, ale snaží se vždy dobře plnit příkazy a žádosti svého Pána a všechno brát, jak je mu řečeno aby to bral, a to zvláště pokud svého Pána miluje. Jestliže Pána nemiluje, pak není dobrým sluhou ani křesťanem.

To však vyžaduje ducha pokory, kterého tyto sekty nemají a sami svou vůli ani nemohou získat. Proto je návrat od původního stavu jednoty nyní přirozenou cestou nemožný.

Budíž těmto odpadlíkům (protože ničím jiným nejsou) příkladem a nám povzbuzením slova ušlechtilého císaře Karla V., která pronesl na říšském sněmu ve Wormsu v dubnu 1521: „Víte, že pocházím z nejkrásnějších císařů vznešeného národa německého, z katolických králů španělských, z rakouských arcivévodů, z vévodů burgundských; ti všichni byli až do své smrti věrní synové římské Církve, obránci katolické víry, posvátných obyčejů, dekretů a zvyklostí při bohoslužbách; to vše mi po své smrti zanechal jako odkaz; až dosud jsem žil podle jejich vzoru. I teď jsem pevně rozhodnut trvat na všem, co se stalo od doby kostnického koncilu. Vždyť je jisté, že jednotlivý bratr se mylí, jestliže odporuje mínění celého křesťanstva, neboť jinak by se mylilo po tisíce či více let křesťanstvo.“

Proto jsme odhodláni nasadit svá království a panství, své přátele, tělo a krev, život i duši. Bylo by hanba pro nás i pro vás, údy ušlechtilého německého národa, kdyby v naší době pronikl do lidských srdcí pro naši nedbalost byť jen stín hereze a křesťanské náboženství utrpělo nějakou újmu.“

(pokračování z minulého čísla)

Trojský kůň svobodných stavů a babylónské věže

Je jistě zajímavé dozvědět se, jak žili obyčejní pouďaní za vlády králů. Alois Hlavinka ve svých Dějinách světa v obzoru uvádí: „Což může, praví znalec, býti libnějšího, než obraz světa ve stře-

dověku? Ozdobné chrámy a veřejné budovy se zvedaly v bezpečných hradbách; zelením ozdobené náměstí osvěžovalo útulné příbytky a v nich veselý, pracovitý život, různé zábavy hrou, žertem, tancem a vojenským cvikem. U vědomí své bezpečné zámožnosti vykračovali si ustrojení měšťané, hrdí na svou svobodu a odhodláni hájit ji proti všeliké zpuštění, velkomyslni v darech, počestní a přísní v rodině a zbožní před Bohem.“

Křesťanský duch ještě províval všechny vrstvy a spravoval jejich životní poměry; všude byl čilý, veselý život, jak svědčí někdy až bujně hry masopustní a různé šprýmy a frašky plné boдрého vtipu. Venkovský lid těšil se značně svobodě, ale ne všude jednak; v Čechách po husitských válkách ustíhováno lidu práv a svobod. Někde sedlák oplyváje blahobytem čukal si sebedůvěrně v prsu i kapsu, šatil se skvostně a dcery chtěl mít zemankami.

Nebylo-li pořádku a jistoty ve státě, nejvíce tím trpěl sedlák; aby ze zrušeného statku něco vytěžil, zadlužoval se na hospodářské potřeby a zase třeba nesklidil; vysoké úroky ujídaly mu z mysli, že někdy bývala úroda už na koření prodaná.“

Zmínil jsem se o tom, že osvícenství bylo jedním z rozhodujících momentů v odklonu Evropy od křesťanství a jeho morálky. Toto hnutí, prezentované Josefem II., bylo zvláště patrné v rakouské monarchii. Rozšířilo se z Anglie, přes Francii a Německo a vytýčilo si za úkol bojovat „jménem rozumu“ o svobodu ducha a radikálně odmítalo staré tradice. Tisíce let stará představa o světě se zhroutil. Za cíl nového hnutí označoval Immanuel Kant r. 1784 osvobodit a za dospělého prohlásit autonomního člověka, který je schopen užívat svého rozumu bez vedení někoho jiného. Zjevenému křesťanskému náboženství způsobil racionalismus osvíceněů jednu z největších krizí v dějinách. Francouz J. Bodin a Angličan H. E. Chelbury vytvořili systém „přirozeného náboženství“, které je podle nich vrozeno všem lidem a každé speciální zjevení tedy činí zbytečným a škodlivým. Jiní rozvinuli tento systém ve filozofii deismu a kladli jej proti křesťanství. Rousseau učil, že právě náboženství spočívá v lásce ke všemu dobrému a krásnému. Křesťanství bez Krista, bez zjevení a bez vykopení! Křesťanství jako čistě výchovný humanitní činitel nebo výchova jako náhražka náboženství. Deismus šířilo hlavně svobodné zednářství – tradiční nepřítel Církve a monarchie – a tak pronikal do nejširších vrstev vzdělanců. V anglosaských zemích neměl zvlášť velký bojový nádech, ale zato ve Francii si počínal se značnou agresivitou. Diderot, d'Ambert ad. brzy zahrnují potupnou kritikou vše, co bylo křesťanům posvátné. Voltaire vyhlásil Církvi sv. boj na život a na smrt. Toto nenápadné popuzování mělo pak svoji krvavou dohru ve francouzské revoluci.

Zpočátku revoluce nebyla zaměřena proticírkevně. Při útoku na Bastilu ještě vůbec nešlo o náboženské zájmy, ovšem brzy nato již na venkově docházelo k vypalování nejen zámků, ale i kostelů a klášterů. V pověstné „Noci obětí“ soupeřil klérus se šlechtou v Národním shromáždění ve vzdávání si svých práv a výsad ve prospěch měšťanů a sedláků. Tak se naráz zhroutil středověký řád ve

Francii. Už neexistovaly stavovské rozdíly. 27. srpna 1789 byla občanská a lidská práva slavnostně vyhlášena zákonem. Volnost, rovnost, bratrství. Zednářská vzpoura proti přirozenému Božímu řádu světa triumfovala. Málokdo si tehdy uvědomil prázdnotu uvedeného hesla. Vždyť zejména rovnost není, nikdy nebyla a nemůže být, protože svět je sivořen hierarchicky.

Již v počátcích francouzské revoluce se rozpoutal spor o církevní majetek. Aby se vyřešil nedostatek státních financí, Národní shromáždění začalo jednat o vyvlastnění církevního majetku. Duchovenstvo na protest opustilo sněmovnu. Jeho odchod doprovázela radikální levice posměšky a nálada se včelíhledně měnila. 14. dubna 1790 byl vydán zákon o vyvlastnění církevního majetku.

Když se v listopadu 1790 požadovala od duchovních přísaha na novou konstituci a asi dvě třetiny kněžstva odmítly přísahu vykonat, došlo ke krvavému pronásledování, při kterém bylo asi 40 tisíc kněží uvězněno, deportováno nebo popraveno. Strašnými „zářiovými vraždami“ začala v roce 1792 doba hrůzovlády zednářů a trvala až do října 1795. Zemi vládli Danton a Marat. 21. ledna 1793 byl popraven král Ludvík XVI, královna Marie Antonietta ho následovala v říjnu téhož roku. Když jedna dívka zabila 13. července 1793 Marata, převzal otěže diktatury teror Robespierre. V listopadu bylo křesťanství ve Francii odstraněno a nahrazeno „kultem Rozumu“ a zuřivost proti royalistům i kléru pokračovala. Na začátku roku 1794 Robespierre zhabil moci krvežíznivé jakobíny (nazývali se tak podle shromáždění v klášteře sv. Jakuba v Paříži) a vymohl na konventu dekret uznávající „Nejvyšší bytost“ a nesmrtnost duše. I on skončil v červenci 1794 pod gilotinou. Vlady se ujalo pětičlenné direktorium, ale poúdek obnovil až generál Napoleon Bonaparte vlastním převratem a uzavřením konkordátu s papežem.

Staré pojetí světa a vliv Církve na společnost však byly nenávratně ztraceny. Tento trend se projevil v celé Evropě. Tak již v 19. století se mnozí učitelé v českých zemích hlásili ke svobodnému zednářství, a to i přesto, že církev proti zednářům od jejich založení urputně bojovala a všichni papežové – počínaje Klementem XII. a Piem X. konče – svobodné zednáře odsoudili ve svých Bulích a Encyklikách.

Následky omezení vlivu duchovenstva ve státních školách jsou otřesné. Nejde jen o prudký nárůst vydání za provoz státních škol na konci 19. století (církevní školy byly zrušeny), ale především o růst zločinnosti mládežtých, převážně vychovávaných ve státních školách, dále o růst sebevražednosti zejména u nevěřících. Co se týče vydání na školství např. ve Francii, činily v r. 1872 asi 68 milionů franků, zatímco r. 1892 už 186 milionů franků. Zločinnost mládežtých ve Francii vzrostla ze 13 tisíc případů v r. 1872 na téměř trojnásobek v roce 1892. Také v Čechách a na Moravě je zaznamenán prudký růst kriminality mládežtých po omezení Církve na školách. Největší nárůst je patrný ve věkové kategorii 16-20 let.

O větším počtu sebevražd jako důsledek ateismu pojednává E. Kadeřábek v knize „O ateismu čili bezbožectví“, a i takový zednář, jakým byl T. G. Masaryk, musel jeho závěry – že katolická církev nejlépe čelí zlu sebevražednosti – uznat.

Tradiční oblastí, kterou zednářství využívá k šíření svého vlivu a ovládnutí společnosti, je vysoké školství, kde se stěží s působením jezuitů a dominikánů. Zde se zednářům osvědčila taktika „dobrých strýců“, kteří pomáhají nadaným studentům do významných pozic, aby tyto zase na oplátku prosazovali zájmy svých „dobrodinců“.

V moderní době se zednáři zaměřují na sdělovací prostředky a průmysl masové kultury, zejména na tisk, film a televizi. Tyto hromadné sdělovací prostředky jsou vedle školských zařízení stejně

účinné k ovlivňování názorů a postojů lidí, avšak jsou daleko pohotovější, neboť nevyžadují dlouhodobé působení. V demokracii si lze tyto prostředky snadno koupit a zednářům nic nebrání, aby v nich našli skvělý nástroj k manipulaci nejširších společenských vrstev.

Dalším manipulačním prostředkem, užívaným svobodnými zednáři je umění. Do služeb svobodných zednářů se zapojil W. A. Mozart, F. J. Hayden, Liszt a další. V 17. a 18. století si nelze bujení zednářství představit bez spisovatelů krásné literatury J. Paula, J. G. Herdera, A. Dumase st. (nejen román „Josef Balsamo“, ale i „Tři mušketýři“, kteří se neustále dopouštějí velezrad a jednají proti svému králi), F. F. Pisemského a dalších. Ani poezie nezůstala pozadu (J. W. Goethe, A. S. Puškin...). A tak se dostávají členům skrze jeho estetickou vnímavost do myslí zednářské idee. Mnozí si uvědomují jejich zásadní pochybení, ale vůle k odmítnutí je slabá – právě pro estetickou hodnotu, jejímž působením se tyto mimoesetické obsahy zahnížily v lidském nitru. V českém prostředí se svobodné zednářství ujímalo vedení rovněž prostřednictvím umění. V literatuře se o to zasloužili např. Jan Neruda, Josef Svátek, Josef Hais-Týnecký, Alois Jirásek, Karel Čapek... Neruda se spolu s Fričem a slávisťou Louisem Légerem zúčastnil jednání lóže „Grand Orient“ v Paříži v roce 1863. V článku „Návštěvou u svobodných zednářů“ (Květy, 1865, str. 515) píše Neruda o své návštěvě pařížské lóže vyjadřuje se o zednářích velmi pochvalně: „Dnes je každý opravdový vzdělanec svobodným zednářem, jež staví na domu všeobecné humanity...“

Alois Jirásek ve svých dílech pojednává o zednářství s důvěrnou znalostí a netajenými sympatiemi. V románu „Poklad“ vystupuje „pokrokový“ doktor Václav Kamenický jako protipól jezuitů Josefa Seyda. Zmínky o zednářích jsou i v „Temnu“ a v románě „F. L. Věk“. Víme také, jak přišel Jirásek překroutil smysl a příčinu husitských válek.

V díle Karla Čapka je také mnoho míst, kde se zednářství otevřeně projevuje. Můžeme zde vysledovat např. zednářské obřady, ovšem podané v čapkovsky humorné podobě (Karel Čapek příslušel ke góteborské lóži).

Po celou dobu své existence svobodné zednářství usilovalo o popření daného pořádku na světě a o vzpouru proti němu ve jménu neuskutečnitelné idee volnosti, rovnosti a bratrství. Toto heslo je však pouze vnějším libivým lákadlem, které má pod svůj vliv strhnout zmanipulovanou masu. Skutčným cílem zednářství bylo a je uchopit moc, vyrvat ji z rukou legitimních panovníků, kteří sloužili své zemi, uvrhnout národy do zmatků a rozepří, a skryté (později veřejné) vládnout. K tomuto cíli posloužila první světová válka, po jejímž skončení byly tradiční monarchie oslabeny nebo zničeny a nastoupily tzv. demokracie.

Demokracie sama o sobě je zřízení, které zednářství a jeho světovládným špičkám nejvíce vyhovuje a proto také bylo jimi instalováno. Systém politických stran a plurality názorů předem poskytuje možnost kdykoliv a jakkoliv manévrovat vládou, parlamentem i veřejným míněním, dovést zemi ke krachu či prosperitě, podle toho co je výhodné při realizaci geopolitických plánů. Přesně ve smyslu hesla „rozděl a panuj“. Vyšším stupněm projevu zednářské vlády se stal nacismus, fašismus a komunismus. V těchto totalitních režimech, u jejichž zrodu stálo prokazatelně zednářství, byly nejnižší stupně, zednáři bez zástěry a Modré lóže, zničeny, protože se staly nepotřebnými a snad i v jistém slova smyslu nebezpečnými.

Radek Pokora
(dokončení v dalším čísle)

Pokračování příští středu

Pinnacle Home Improvement Loans

Žádné vydání za odhad! Žádné vydání za Title! Žádné vydání za zápis!!!

PŮJČKY DO \$5,000

Joan Iwema
First National Bank of Cicero
600 W. Cermak Rd, Cicero
(708) 780-4970

Doug Jankovic
Berwyn National Bank
7112 W. Cermak Rd, Berwyn
(708) 780-2025

(Dočasná nabídka)

Members FDIC